

STAROVIČSKÝ ZPRAVODAJ

ŘÍJEN 2018 / ČÍSLO 72

Úvodník

Vážení spoluobčané, letošní podzim byl opět po čtyřech letech ve znamení důležité události pro chod naší obce - komunálních voleb. Občané si v tomto období zvolili své zastupce, kteří budou řídit obec v dalším volebním období. V době uzávěrky zpravodaje byly známy pouze konečné výsledky voleb, ustavující zasedání se konalo až těsně před distribucí zpravodaje do domácností. Své mandáty si zachovalo 6 zastupitelů, kteří jsou nyní doplněni třemi novými členy, z nichž dva jsou aktivní občané, byť již důchodového věku. Voliči svými hlasy potvrdili skutečnost, že ve vedení obce takoví členové, kteří svými zkušenostmi dokáží zaručit vyváženost složení zastupitelstva obce, dosud chyběli. Vzhledem ke skutečnosti, že další nově zvolený zastupitel pracuje ve vedení nadnárodní společnosti, můžeme předpokládat, že budou všichni tito zastupitelé posilou při řízení chodu obce. Dovolte mi ještě pozastavit se nad volební účastí v naší obci, která byla pouze 47,9 %. Jedná se o historicky nejnižší účast v komunálních volbách u nás, která je pod průměrem volební účasti celého břeclavského okresu a zvláště pak malých obcí, kde se tato běžně pohybuje o 10 % více. Na toto téma jsem slyšel spoustu argumentů, proč je zbytečné se voleb účastnit, např. že není možné si z navržených členů vybrat, že se stejně nic nezmění, ať se vybere kdokoli, nebo že je volby nezajímají. Zcela určitě by ve vedení obce mohly být další, snad i vhodnější osobnosti, pokud by o tuto práci projeví zájem, nebo pokud by jim to dovolily jejich povinnosti v zaměstnání. Nicméně bychom měli vycházet ze situace, která je reálná a ne z té, dle našeho názoru ideální, kterou však není možné uskutečnit. Zastupitelé potřebují pro výkon své funkce cítit Vaši podporu, a to již od počátku jejich mandátu, tedy od zvolení do funkce. Jen stěžít si lze představit situaci, že by se následně nově zvolení zastupitelé ve své funkci chovali při rozhodování o důležitých věcech podobně, jako více než polovina voličů obce, kteří k volbám nepřišli s vysvětlením, že je vlastně úplně jedno, jak budou rozhodovat či hlasovat, stejně to nikoho zajímat nebude. Pokuste se být tedy zastupitelům v následujících letech nápomocni, třeba jen svým zájmem o dění v obci nebo vzájemné komunikaci při řešení konkrétních problémů. Potom může zastupitelstvo obce pracovat způsobem, aby společná práce naplňovala všechny jeho členy, kteří věří tomu, že přijatá rozhodnutí jsou ta nejvhodnější pro rozvoj obce, že odpovědnost, se kterou rozhodují, stojí za to na sebe vzít, že usilí, které práci v zastupitelstvu obce věnují, má smysl a že také mají plnou důvěru všech spoluobčanů.

Vladimír Drbola
starosta obce

Vlajkové stožáry budovy OÚ

V měsíci září osadili zaměstnanci obce dva hliníkové vlajkové stožáry, které nahradily dříve používané stěnové držáky. Vlajky obce Starovičky a České republiky budou vyvěšeny neustále, což umožní zároveň zvýraznění budovy obecního úřadu pro snadnější orientaci návštěvníkům. Zároveň byla budova osazena novým prostorovým nápisem OBECNÍ ÚŘAD a stylizovaným znakem obce.

Knihovna

V měsíci červenci byla provedena výměna nevyhovujícího nábytku v místní knihovně. Byla dodána nová sedací a stolní souprava pro veřejnost, zázemí knihovny sestávající z několika kancelářských skříněk a ostatní zařízení knihovny, např. hrací podložky pro děti, nástěnka atd. Během měsíce října bude knihovna dále vybavena novými počítači pro veřejnost. Nábytek dodala společnost Interiér Riebauerová Břeclav.

Zázemí obchodu U Tomků

V měsíci září byl dokončen přístřešek ve dvoře prodejny Můj obchod U Tomků. Jedná se o ocelovou pozinkovanou konstrukci, která bude chránit uložený materiál před nepřízní počasí. Zároveň byl rozšířen vjezd osazením nesené posuvné motoricky ovládané brány. Dodávku i montáž provedla firma Cochtanovic s.r.o. Velké Pavlovice.

text a foto (VD)

Usnesení č. 27/2018
ze zasedání Zastupitelstva obce Starovičky,
konaného dne 28. 8. 2018 v 19:00 hod.
v zasedací místnosti OÚ Starovičky

1. ZO **schvaluje** ověřovatele zápisu, program jednání, zápis a usnesení z minulého zasedání.
2. Zastupitelstvo obce Starovičky **schvaluje** kupní smlouvu s * p.xxxxxx, bytem xxxxxx, p. xxxxx, bytem xxxxxx, p. xxxxxx, bytem xxxxx na nákup pozemku p.č. 1041/210 o výměře 3 115 m2, za cenu 12,- Kč/m2, tj. 37 380,- Kč a **pověřuje** starostu podpisem smlouvy.
3. Bod odložen.
4. Zastupitelstvo obce Starovičky **schvaluje** Smlouvu o budoucí smlouvě na zřízení věcného břemene plynárenského zařízení za účelem jejího provozování a práva vstupovat a vjíždět na budoucí služební pozemky, které tvoří stavba „Reko VTL Brodské-Břeclav-Starovičky, číslo stavby: 56960“ včetně její součástí, příslušenství, opěrných a vytyčovacích bodů na pozemcích p.č. 49/1, ostatní plocha o výměře 1609 m2, p.č. 50/1, ostatní plocha o výměře 1922 m2 a p.č. 987/139, ostatní plocha o výměře 610 m2, které jsou ve vlastnictví obce Starovičky, ve prospěch provozovatele distribuční soustavy. Věcné břemeno bude zřízeno za úplaty ve výši 50 Kč + DPH za každý započatý délkový metr plynárenského zařízení a ZO **pověřuje** starostu podpisem smlouvy.
5. ZO **schvaluje** Rozpočtové opatření č. 3/2018.
6. a) Zastupitelstvo obce Starovičky **schvaluje** přijetí účelové finanční podpory ve výši 631 500,- Kč z rozpočtu Jihomoravského kraje k projektu „Starovičky: vodovod v ulici Nad kostelem“. Zároveň **schvaluje** vzorovou Smlouvu o poskytnutí dotace z rozpočtu Jihomoravského kraje pro výše uvedenou akci a **pověřuje** starostu obce podpisem smlouvy.
b) ZO **schvaluje** poskytnutí neinvestiční dotace z rozpočtu obce ve výši 10 000,- Kč TJ Starovičky, IČO 462 14 933 na provoz a údržbu sportovního areálu – hřiště a kabiny. ZO **schvaluje** veřejnoprávní smlouvu o poskytnutí dotace z rozpočtu obce Starovičky a **pověřuje** starostu podpisem smlouvy.
c) ZO **schvaluje** poskytnutí neinvestiční dotace z rozpočtu obce ve výši 12 000,- Kč TJ Starovičky, IČO 462 14 933 na údržbu a provoz kabin. ZO **schvaluje** veřejnoprávní smlouvu o poskytnutí dotace z rozpočtu obce Starovičky a **pověřuje** starostu podpisem smlouvy.
d) ZO **bere na vědomí** informaci o možném prodloužení výstavby RD v lokalitě Tálky v ochranném pásmu VTL plynovodu.
e) ZO **souhlasí** s umístěním pamětní desky na kříž na hřbitově k počtě soluňských bratří Cyrila a Metoděje a všech významných osobností moravského národa.
f) Zastupitelstvo obce **schvaluje** postup při opravě nebo rekonstrukci kanalizačních přípojek.

Usnesení č. 28/2018
ze zasedání Zastupitelstva obce Starovičky,
konaného dne 25. 9. 2018 v 19:00 hod.
v zasedací místnosti OÚ Starovičky

1. ZO **schvaluje** ověřovatele zápisu, program jednání, zápis a usnesení z minulého zasedání.
2. Zastupitelstvo obce Starovičky **schvaluje** rozpočtové opatření č. 4/2018.
3. Zastupitelstvo obce **bere na vědomí** návrh projektu nové levandulové farmy a názory přítomných občanů.
4. a) Zastupitelstvo obce Starovičky **schvaluje** prodej pozemku nad zemním sklepem p.č. 595/32 o výměře 103 m2,

za cenu 60,- Kč/m2, celková cena 7478,- Kč, pozemek vznikl na základě geometrického plánu č. 771 – 192/2018 zapsaný na LV 10001 pro obec Starovičky, Katastrální úřad Jihomoravského kraje, Katastrální pracoviště Hustopeče, p. * xxxxx, bytem xxxxx. Poplatky spojené s vkladem vlastnického práva do katastru nemovitostí a daň z nabytí nemovitých věcí a předmětnou část geometrického plánu uhradí kupující. ZO **schvaluje** návrh kupní smlouvy a **pověřuje** starostu podpisem této smlouvy.

b) Zastupitelstvo obce Starovičky **schvaluje** směnnou smlouvu na směnu pozemků p.č. 595/29 ostatní plocha o výměře 3 m2 a p.č. 595/31 ostatní plocha o výměře 1 m2, vše v k.ú. Starovičky, zapsaných na LV 10001 ve vlastnictví Obce Starovičky, za jednotkovou cenu 60 Kč/m2, v celkové ceně 240,- Kč bez DPH, tj. 290,- Kč vč. DPH výměnou za pozemek p.č. 749/3 ostatní plocha o výměře 1 m2 v k.ú. Starovičky, zapsaný na LV 1110, za jednotkovou cenu 60 Kč/m2, v celkové ceně je 60,- Kč bez DPH, tj. 73,- Kč vč. DPH, majitel pozemku je pan * xxxxx, čp. xxxxx. Všechny pozemky vznikly na základě geometrického plánu č. 771/192/2018. Vlastník pozemku zapsaného na LV 1110 uhradí náklady spojené s vytvořením předmětné části geometrického plánu. Směna bude provedena bez finančního vyrovnání. Správní poplatky spojené s vkladem vlastnického práva do katastru nemovitostí uhradí Obec Starovičky a předmětnou část geometrického plánu uhradí p.xxxxx. ZO **schvaluje** návrh směnné smlouvy a **pověřuje** starostu podpisem této smlouvy.

c) Zastupitelstvo obce Starovičky **schvaluje** směnnou smlouvu na směnu pozemku p.č. 595/30 ostatní plocha o výměře 2 m2 v k.ú. Starovičky, zapsaného na LV 10001 ve vlastnictví Obce Starovičky, za jednotkovou cenu 60 Kč/m2, v celkové ceně 120,- Kč bez DPH, tj. 145,- Kč vč. DPH výměnou za pozemek p.č. 748/2 ostatní plocha o výměře 3 m2 v k.ú. Starovičky, zapsaný na LV 847, za jednotkovou cenu 60 Kč/m2, v celkové ceně je 180,- Kč bez DPH, tj. 218,- Kč vč. DPH, majitel pozemku je * xxxxx, čp. xxxxx. Všechny pozemky vznikly na základě geometrického plánu č. 771/192/2018. Náklady spojené s vytvořením předmětné části geometrického plánu i správní poplatky spojené s vkladem vlastnického práva do katastru nemovitostí uhradí Obec Starovičky. Směna bude provedena bez finančního vyrovnání. ZO **schvaluje** návrh směnné smlouvy a **pověřuje** starostu podpisem této smlouvy.

5. ZO **schvaluje** Smlouvu o vzájemné propagaci – Kometa Group, a.s. a ZO **pověřuje** starostu podpisem této smlouvy a dodatky smlouvy v dalším volebním období.

6. a) ZO **schvaluje** Provozní řád hřiště na malou kopanou - sportovní areál.

b) ZO **schvaluje** Provozní řád víceúčelového hřiště - sportovní areál.

7. ZO **schvaluje** mimořádnou odměnu pro starostu obce Starovičky ve výši 68 928,- Kč za volební období 2014 – 2018 za úspěšné získání dotací pro obec i pro spolky v obci a za bezúplatné vykonávání funkce předsedy DSO Čistý Jihovýchod. Odměna bude vyplacena za měsíc září 2018.

8. a) Zastupitelstvo obce Starovičky **schvaluje** cenovou nabídku firmy Cesting na opravu spár a trhlín ve vozovce v ulici u hřiště a u ZŠ za cenu 191 778,- vč. DPH.

b) ZO **schvaluje** přijetí do majetku obce vápencového památníku s vytesanými verši J. Skácela u dálnice D2 – památník vojákům Rudé armády ve Starovičkách v ceně 2 mil. korun /slovy dva miliony korun českých/.

c) ZO **schvaluje** přihlášení do výběrového řízení na nákup motorového vozidla CAS 25 Liaz pro SDH Starovičky s cenovou nabídkou 301 000,- Kč.

d) ZO **souhlasí** se zakoupením nového kotle a kotle na ohřev teplé užitkové vody v kabinách pro sportovce na hřišti.

*Z důvodu ochrany osobních údajů nejsou iniciály fyzických osob uvedeny.

Foto: Nový školní rok

Z NAŠÍ ŠKOLICKY

Nový školní rok

Po krásném létě se škola opět zaplnila dětmi. V pondělí 3. září školní budova opět ožila a my jsme slavnostně zahájili školní rok s letopočtem 2018/2019. Pro některé radost, pro druhé otrava, ale pro prvňáčky to byl velký den. Byli přivítáni nejen učiteli, ale také panem starostou a ostatními spolužáky. Konečně setřáslí nervozitu a zjistili, co je vlastně čeká. Letos je jich devět – 6 chlapců a 3 děvčata. Seznámili se s paní učitelkou třídní, usedli do školních lavic a mohli nahlédnout do svých prvních učebnic. Na lavicích měli připraveny kromě učebnic i další spoustu pomůcek, sešitů a také kuffík s dárečky. O čem děti asi přemýšlely? Těšili se do školy a na paní učitelku? Těšili se na novou třídu? Podle reakcí dětí jsme usoudili, že ano. Pro letošní rok si paní učitelka pro žáky připravila „Pastelkovou třídu“ a tuto třídu budou sdílet i s žáky 3. ročníku.

Budeme se snažit, tak jako v predešlých letech, naučit žáky, a to nejen 1. ročníku, všechno, co mají znát tím nejzajímavějším způsobem. Usilovat o to, aby se jim ve škole líbilo, učení je bavilo a chodili do školy rádi.

Výuka probíhá hlavně formou činnostního a zážitkového učení se zapojením všech smyslů – co vidím, slyším, ohmám a očichám si to, to si lépe pamatuju a snáz se to naučím.

Mohli bychom říct, že se řídíme příslovím:

„Řekni mi a já zapomenu. Ukaž mi a já si zapamatuji. Nech mne to dělat a já pochopím.“

Kromě učení ovšem děti čeká i velká spousta dalších aktivit, jako jsou projektové dny, projektové vyučování, vycházky, exkurze, divadelní představení, soutěže, ať už výtvarné, literární nebo sportovní, vystoupení žáků, školní akademie aj. Takže nový školní rok začal a já přeji všem žákům, učitelům, zaměstnancům i rodičům krásný, bezproblémový a především úspěšný školní rok 2018 – 2019. (Wal)

Organizace školy:

Naši školu tvoří dvě třídy MŠ – předškolní vzdělávání. **Třída Červenou** navštěvuje 24 dětí ve věku 2,5 – 4 roky a tyto děti mají na starosti paní učitelky **Petra Novotná** a **Štěpánka Kachyňová**. Paní Novotná je současně vedoucí učitelka MŠ.

Ve **třídě Zelené** jsou děti ve věku 4,5 – 6 let, přičemž pro děti, které dosáhly k 31.8. pěti let, je docházka do MŠ povinná, je zařazená do povinného vzdělávacího systému. Tuto třídu vede paní učitelka **Marta Křivková**.

Celkový počet dětí v MŠ je 40, což je celková kapacita, tudíž je naplněnost 100 %.

O pořádek a provozní záležitosti se ve třídách MŠ stará paní **Tatána Majerová**.

V ZŠ najdeme třídy 3, ve kterých se vzdělává 37 žáků v pěti ročnících. Počet žáků se oproti loňsku zvýšil o pět, z čehož

máme velkou radost.

I. třída – spojení žáci 1. a 3. ročníku v počtu 15 žáků a jejich třídní učitelkou je paní učitelka **Mgr. Ivana Bajková**

II. třída – žáci 2. ročníku v počtu 12 žáků s třídní paní učitelkou **Mgr. Lucii Šebestovou**

III. třída – žáci 4. a 5. ročníku v počtu 10ti žáků s třídní paní učitelkou **Mgr. Danou Walterovou** a vyučující slečnou **Domínkou Francovou**, která je současně i vychovatelkou ŠD.

V prostorách ZŠ se můžete potkat s dalšími dvěma zaměstnankyněmi, a to s paní **Janou Neumannovou** – školní asistentkou a slečnou **Lydií Procingerovou** – asistentkou pedagoga. O pořádek, čistotu a provozní záležitosti se stará paní **Miroslava Jušková**.

Stravu připravuje paní **Jindřiška Šmerdová**. (Wal)

Poděkování

Chtěli bychom poděkovat zřizovateli naší organizace za finanční dotaci pro žáky 1. ročníku ve výši 1000 Kč na žáka. Z této dotace byly pořízeny pro žáky veškeré učebnice a pracovní sešity. (kolektiv uč. ZŠ)

Dotace a školní asistent

Školní asistent u nás pracuje nyní druhým rokem a je to umožněno získáním dotace v projektu Šablony II, které plynule navazují na projekt Šablony I. Dotační titul „Šablony“ je hlavně zaměřen na naši školu na zkvalitňování výuky – pomocí asistenta, doučovací kroužky a na podporu čtenářské gramotnosti. Z těchto peněz jsme právě mohli jednak školního asistenta, který byl velkou měrou nápomocen učitelům ve výuce, platit a jednak jsme mohli nakoupit didaktické, náporné pomůcky, které usnadňují žákům pochopení učiva. Do čtenářských klubů jsme zakoupili knihy, se kterými jsme pracovali. Pořídili jsme tak např. básnické sbírky klasických i moderních autorů a zaměřili se na seznamování žáků s pozicemi, ke kterým se v normálních hodinách moc často nedostaneme.

V Šablonách I naše škola získala 253 197 Kč a tento projekt trval rok.

V Šablonách II se stejným účelem a zaměřením jsme získali 523 206 Kč. Tento projekt běží od 1. 9. 2018 až do konce srpna 2020.

V kroužku doučování se opět zaměříme na vytipované žáky, kteří potřebují pomoc s učivem permanentně, ale i na žáky po nemoci a absenci ve škole, kteří budou potřebovat zameškané učivo doplnit.

Ve čtenářském klubu se letos zaměříme na seznamování žáků s literaturou klasiků, samozřejmě formou přiměřenou věku žáků. Objednali jsme knihy *Romeo a Julie*, *Bílý Tesák*, *Babička*, *Guliverovy cesty*, *Oliver Twist*, které jsou obsahem upravené pro žáky mladšího školního věku a jsou nádherně ilustrované. Když jsme se čtenářskými kluby začínali, měli jsme obavy, že o ně nebude dostatečný zájem ze strany žáků, ale opak je pravdou. Z původních 6ti žáků, což byla minimální hranice pro vznik klubu, se počet rozrostl na 15

Foto: Nový školní rok (2. roč.)

žáků. Určitě tedy neplatí, že žáci nechtějí číst, naopak čtou velmi rádi, jen je k tomu přivést. (Wal)

Zpátky do lavic

Dobrý den, jmenuji se Lydie Procingerová, pocházím z Velkých Pavlovic a v září jsem nastoupila do ZŠ Starovičky jako asistentka pedagoga k jedné z žákyň. Byla jsem velmi nervózní, jelikož toto zaměstnání je moje první pracovní místo po skončení studia. Musím se přiznat, že já osobně jsem do školy moc ráda nechodila. Daleko víc mě to táhlo do ZUŠ, ke zpívání a hře na hudební nástroje. Jako mnoho mých spolužáků, i já se těšila, až budu moci někde pracovat. Mým cílem byla činnost v sociální oblasti a ke studiu jsem si vybrala obor sociální práce. Ale až v průběhu studia na vyšší odborné škole jsem zjistila, že práce se sociálně vyloučenými klienty není to, co bych v životě chtěla dělat. Ačkoliv pomáhat lidem mě vždy naplňovalo, v oblasti sociální se moje představy o pomoci mírně rozcházely.

Tak jsem se vrátila zpátky do školy. Ne nadarmo se říká: „Odfíkaného chleba největší krajíc“. Ovšem v tomto případě jsem nezasedla do lavice jako žák, ale jako asistentka. Hned v prvním týdnu mně bylo jasné, že tentokrát tu mám to správné místo. Asistovat žákyni při výuce, pomáhat jí u toho, co nezvládá, ale i vhodně komunikovat a motivovat ji, to vše považuji za velmi důležité a užitečné. Pevně věřím, že na konci roku uvidím velký pokrok a společně budeme zase o hodně blíže k tomu, aby „moje“ žákyně mohla vést stejně plnohodnotný život jako ostatní děti, aby se žákyně někam posunula, zlepšila ve svých nedostatcích. To je hlavní cíl nejen profese asistentky pedagoga, ale i cíl můj osobní.

(Lydie Procingerová)

Vánoční strom

Už se stalo pomalu tradicí, že na 1. adventní neděli si žáci ZŠ připraví vystoupení pro rodiče i širokou veřejnost při příležitosti rozsvěcování „Vánočního stromu“. Nejinak tomu bude i letos. S pásmem vánočních písní se letos představíme v neděli 2.12. v 17,00 hodin v Kulturním domě Obce Starovičky. (kol. ZŠ)

Jak jsme začali nový školní rok

3. září bylo pro 9 nových dětí o to slavnostnější, že šly poprvé do mateřské školy. Nevěděly co je vlastně čeká. Nové paní učitelky, noví kamarádi, nové prostředí, hračky. Jak už to bývá, třetí den bývá kritický a platilo to i pro letošní školní rok. Ale děti to zvládly, překonaly a jedem dál. Ještě sem tam nějaká slzička ukápně, ale všechno chce svůj čas. Přejeme dětem pohodový, šťastný školní rok. (kol. MŠ)

Společné odpoledne s rodiči

Jako každý rok začínáme seznamovací třídní schůzkou spojenou s malým programem pro rodiče a děti. Po seznámení se školním řádem, organizačními informacemi začal zábavní program. Vždycky to bylo dýňování, letos jsme udělali změnu a děti si s rodiči obešli 4 stanoviště, na kterých plnily lehké úkoly. Za splněný úkol dostaly razítko. Po získání

Foto: Naši podzimní dráčky (2. roč.)

všech razítek dostaly sladkou odměnu a nanuka. Na závěr jsme si opekli všichni buřta. Bylo to krásné slunečné společné odpoledne. (kol. MŠ)

Beseda se spisovatelem

Minulý pátek se děti ze Zelené třídy, na besedě v ZŠ, setkaly s opravdovým panem spisovatelem J. Opatřilem. Nejdříve se nám pan spisovatel představil a prozradil něco o sobě. Dále povyprávěl o vzniku jeho knih a vlastních ilustrací. Pomocí obrázků dětem představil hlavního hrdinu kapřika Metlíka, jeho kamarády Břěťu i Naháče, se kterými prožívá různé příhody ve vodním světě. Nakonec jsme se proměnili na němé rybičky a zaposlouchali se do autorova čtení. (kol. MŠ)

Hudební pohádka O Smolíčkovi

13. září se dětem představili Honza, Jarka a Dáša - umělci, kteří přijeli dětem zahrát známou pohádku O Smolíčkovi. Hudební způsob zpracování pohádky a skvělé herecké i pěvecké výkony zaujaly jak prvňáčky, tak i děti vyšších ročníků. Během programu žáci s účinkujícími spolupracovali a aktivně byli zapojováni do děje pohádky. Vystoupení bylo vhodně propojeno s ekologickou a osobnostní výchovou. Humor, lehkost provedení a neustálý kontakt s publikem přinesl všem velice pěkný zážitek. (Baj)

Jablečný den

K nastávajícímu podzimu neodmyslitelně patří sklizeň jablek – v 1. a 3. ročníku se 27.9. toto ovoce stalo ústředním motivem celého dne. Zdůraznili jsme jeho důležitost v našem jídelníčku a hned jsme si také uspořádali ochutnávku různých odrůd a děti vyhodnocovaly, které jim nejvíce chutná. Vyzkoušeli jsme si, že ovoce můžeme uchovávat sušením - vyráběli jsme "jablečné křížaly", svou zručnost v pracovních skupinkách žáci prokázali při výrobě štrúdlu, a tak vznikl slohový úkol pro třetíáky - popis pracovního postupu. Prvňáčci zase vyprávěli, jak dlouho trvá než se na holém stromě jabloně zazelenají první lístky a pupeny až do doby, kdy si můžeme pochutnat na zralém plodu. Jablko nás také provázelo čtením, psaním, počítáním. Krásné obrázky dětí vznikaly při výtvarných činnostech. Na závěr dne jsme si všichni za odměnu pochutnali na vlastnoručně vyrobeném jablečném štrúdlu. (Baj)

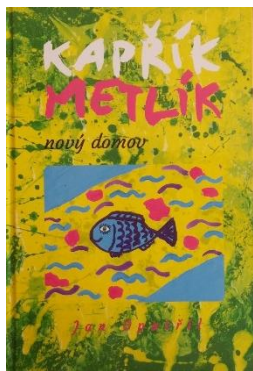
Začátek školního roku ve druhém ročníku

Prázdniny nám utekly jako voda a přišel nový školní rok. Naši „druháčci“ najednou už nejsou těmi nejmladšími žáky ve škole, ale i oni jistě přichází do druhé třídy plní očekávání a snad i nadšení. Celý školní rok bude druhou třídu provázet téma mimoňů. Máme ve třídě i kamaráda Kevina (plyšového mimoně), kterého si bereme na víkendy domů. Prozatím se ho snažíme naučit vše, co si již pamatujeme z prvního ročníku, a doufáme, že tomu rozumí stejně jako my. (Šeb)

Beseda se spisovatelem

V pátek 21. září nás navštívil autor knihy Kapřík Metlík, Jan Opatřil. Seznámil děti s hlavními postavami této publikace a přiblížil jim děj celého příběhu. Vzhledem k jeho vlastní ilustraci nám představil i techniky, kterými obrázky vznikaly. Bavili jsme se o rybařství a rybách obecně, snažili jsme se vžít do role malé rybičky ve velké přehradě a poté jsme jako mlčící rybičky tiše poslouchali předčítání z první kapitoly.

Nakonec pokládaly děti spisovateli různé otázky týkající se jeho práce. Mohly si zakoupit i podepsanou knihu či záložku nebo krásně malované odznaky. (kol. ZŠ)

Září ve školní družině

První měsíc nového školního roku byl ve znamení seznamování s novým prostředím, režimem i kamarády. Hráli jsme seznamovací hry, vytvářeli Družinové desatero (pravidla chování v družině) a také jsme vyráběli různé výrobky, při

kterých jsme trénovali jemnou motoriku. Během dalších dnů jsme si zavzpomínali na slunečné prázdninové dny. Povíдали jsme si o tom, co zajímavého jsme během volných dnů zažili, která zajímavá místa jsme navštívili. Když nám počasí přálo, nelenili jsme a šli jsme na místní hřiště, kde jsme si zahráli různé skupinové a míčové hry a nebo se jen tak proběhli na průlezkách. Nyní už se všichni těšíme, co nás čeká v dalších měsících... (Fra)

Foto: Nový školní rok (MŠ)

Foto: Beseda se spisovatelem (MŠ)

Foto: Společné odpoledne s rodiči (MŠ)

Foto: Jablečný den

Vážení čtenáři zpravodaje, nebudu vás unavovat dlouhým úvodem o činnosti dobrovolného sboru hasičů ve Starovičkách, vše je podrobně uvedeno v publikaci Zdeňka Trněného s názvem Starovičky - historie a současnost, vydané v roce 2005, od strany 258.

Pro osvěžení mysli čtenářů připomenu jen události z písemných pramenů v minulosti z městského archivu v Brně, a publikace Zdeňka Trněného, o požárech v minulosti ve Starovičkách. Například v sousední obci Zaječí v roce 1821 vyhořelo 134 domů a 72 stodol včetně lisoven. Ve Starovičkách v roce 1840 prý vyhořela téměř celá obec. V roce 1868 (dne 13. srpna) shořelo 18 obydlí a stejný počet stodol. V minulosti tyto požáry byly způsobeny válečnou vřavou, pomstychtivými žháři a také neobratností obyvatel. Ve svém příspěvku do zpravodaje připomenu jen jeden největší požár ve Starovičkách ve dvacátém století, tolik na úvod.

Musím předeslat, že tento požár vznikl o půl sedmé večer dne **10. září 1939** u besedního domu - hostince manželů **Františka a Cecilie Buchtových**. V tuto dobu se již večer rychle stmívalo, když do poklidného večera zazněla výrazně uprostřed vesnice hasičská „horna“ signálem „Hoří!“ několikrát za sebou do všech stran obce od kostela.

Moji rodiče v tu dobu dokončovali večerní krmení hospodářského zvířectva. Signály z horny že hoří se v intervalech stále znovu opakovaly. Moje matka rychle rozhodla, že zbytek krmení dokončí otec sám a ona zjistí, co se to stalo za neštěstí a mě pětiletého vezme s sebou, abych se doma nebál. Vyšli jsme rychle z našeho domu na ulici, kde se již místní občané spěšně sbíhali doprostřed vesnice. V půli cesty již byla vidět rudá zář za kostelem a proti nám se vyvalil tmavý kouř, unášený větrem ke hřbitovu od hostince pana Josefa Šmaka. Bylo zřejmé, že hoří hostinec Františka Buchty, jak jsem již předeslal.

U hostince pana Františka Buchty byl již čilý ruch hasičů a občanů, kteří vynášeli z hostince zařízení, stoly a židle na prostranství před hostinec. Sešli jsme ze silnice k obchodu pana Bohumila Plocka, kde již byl shluk místních občanů, kteří s hrůzou pozorovali požár hostince. Stále jich přibývalo jak u obchodu pana Bohumila Plocka, tak na druhé straně u obchodu pana Metoděje Drboly.

Hlasitá otázka všech, kteří spěšně přicházeli, byla „Kdo to zapálil?“. To v tu dobu nikdo nevěděl a neuměl to zodpovědět. Vždy z hloučku zazněla lakonická odpověď, sborově „My nevíme.“ Někteří zvědavci to nevzdali a přeběhli to k druhému obchodu pana Metoděje Drboly v naději, že se dozví pravou příčinu požáru, hlavně „kdo to zapálil“, avšak ani tam neuspěli a vraceli se zklamaně zpět.

Mezitím jak se v hloučcích meditovalo o příčině požáru, pan Bohumil Plocek rychle zajišťoval svoji střechu stodoly vedle obchodu následovně: střecha, která je pokrytá přírodní břidlicí ze šablon, a je tam dodnes, a v tu dobu po žních byla stodola plná slámy a z obavy majitele, aby roje hořících jisker, které se vznášely nad střechami okolních domů a sjížděly po hladké ploše střechy a mohly způsobit další požár, podél žlabu střechy stodoly vytvořil pás z namočených jutových pytlů opřených o žlab. V nich se žhavé jiskry, které se svážely z ploch celé střechy, rychle uhasily. Byla to zřejmě zkušenost z dřívějších požárů v obci.

Dlouho jsme se dále u požáru nezdržovali a spěchali domů. Já jsem se stále dotazoval na další skutečnosti při takovém

požáru. Pro mne tento požár byla velká událost plná hrůzy. Například můj dotaz, proč panu Bohumilu Plockovi nikdo z občanů nepomáhal zajišťovat střechu stodoly, aspoň donášet vodu na vlhčení jutových pytlů. Odpověď mé matky mne znepokojila. Vysvětlila mně, že zvědavost občanů, kdo tu hospodu zapálil, byla silnější než morální povinnost pomoci při zajišťování střechy. Na to si pan Bohumil Plocek musel stačit sám. Odcitovala mně tento verš z knihy aforismů, který si pamatuji dodnes. Tady je verš na lidskou zvědavost:

*Nemusíš, nemusíš svou bolest světu skrývat,
vždyť lidé jsou tak zvědaví,
a na nějaký ten vřed bolavý,
tak rádi jdou se dívat.*

To byla má první zkušenost s velkým požárem ve Starovičkách. Vrátil jsem se nyní na počátek tohoto neštěstí a vysvětlím pravou příčinu požáru, jak jsem se ho dověděl po letech od přímého účastníka, který byl přítomen v hostinci při jeho vzniku.

Byl to František Prokop, občan Staroviček, který byl také později postižen zákazem pobytu v obci jako mnozí v době kolektivizace zemědělství. Bylo to v době padesátých let minulého století, kdy jsme spolu jeli náhodou vlakem z Brna do Staroviček, já za rodiči, on za svojí nemocnou matkou, která jediná měla dovolený pobyt ve vlastním domě ve Starovičkách. Z jeho vyprávění se událost stala následovně: v tu dobu František Prokop, který platil v obci za zkušeného hospodáře a vzorného občana, po celodenní práci na svých polích byl se večer osvěžit do hostince Františka Buchty džbánkem piva, kdy se stalo toto – zaslechl nářek i s přítomnými hosty a volání o pomoc, kdy seděl v sále hostince a přes okna do ulice zahlédl hořící postavu, na které hořel oblek, která se ho snažila uhasit a hnala se ke dveřím sálu. Byl to Oldřich Buchta, syn majitele hostince. Pan František Prokop duchapřítomně rychle ze sálu s hosty vyběhl před sál v ústrety hořící postavě, kterou poválil na zem a svými svršky (kabátem) za pomoci ostatních hostů hořící oblek na Oldřichu Buchtovi uhasil. Ten za svůj nerozvážený čin utrpěl četné popáleniny na rukou a obličejí. Jak k tomuto požáru došlo dozvíte se z mých dalších řádků.

Oldřich Buchta svému otci ve večerních hodinách pomáhal s obsluhou hostů. Ve volné chvíli požádal svého otce, že se půjde projet na motocyklu, jen na krátkou chvíli. S tím jeho otec souhlasil. Zmíněný motocykl Jawa byl zaparkovaný v průjezdu hostince. Oldřich Buchta po otevření vrat chtěl vyjet na motocyklu přímo z průjezdu hostince, což se mu stalo osudným.

Po otevření vrat chtěl rychle nastartovat motocykl, to se mu však nedařilo. V domnění, že v palivové nádrži již chybí benzin, chtěl se rychle o tom přesvědčit a tím se dopustil fatální chyby. Z mladické nerozváženosti otevřel závěr palivové nádrže a škrtl sirkou v přítomném průjezdu nad palivovou nádrží. A neštěstí bylo „na bíledni“. Vzňaly se výpary benzínu z nádrže a zbytek paliva vykonal své, potfísnil hořící oblek Oldřicha Buchty, včetně štítové zdi průjezdu, odkud se vzňaly strop nad průjezdem a střecha hostince vzplála jako pochoděň. Jak vypadalo torzo střechy po uhašení požáru je patrné z fotografie z publikace Zdeňka Trněného Starovičky, historie a současnost, na straně 265.

Dle vyjádření Františka Prokopa, který vypomáhal při obnově hostince po požáru, mne informoval, že majitel hostince František Buchta zamýšlel nadstavit nad stávající sál hostince patro pro nový taneční sál. K tomu však již nedošlo z důvodu válečných událostí.

Na závěr své vzpomínky na požár ve Starovičkách ve 20. století dovolím si tyto vzpomínky doplnit o fotografii dobrovolných hasičů ve Starovičkách uveřejněné v roce 1928 v kronice župní hasičské jednoty číslo 28. Na snímku z doby našich otců a dědů, první zleva stojící s hasičskou hornou v ruce je František Mazúrek, zvaný „Severin“, výrazný občan Staroviček (humorista a bavič) při každé společenské události v obci. Mně připomněl požár hostince Františka Buchty, kdy jsem ho slyšel zatroubit na hornu signál „hoří“ jako pětiiletý, poprvé a naposledy. Tuto vzácnou fotografii starovičských hasičů mi zapůjčili ze svého archivu Zdeněk Trněný a

Anna Haluzová. Za svoji ochotu a spolupráci oběma vyslovuji srdečné poděkování.

Bohumil Šmerda

Moderní hřiště versus přirozené prostředí

V nedávné době jsem měla možnost navštívit Vídeň. Ano, opravdu nádherné město plné historických památek a krásných zahrad. Nejvíce mě ale zaujalo dětské hřiště v jednom městském parku, které bylo koncipováno ve vzrostlé zeleni. No vážně, je až s podivem, že vzrostlé stromy neustoupily tomuto hřišti, nýbrž celé hřiště bylo nenásilně vneseno mezi několik desítek let staré stromy. Uprostřed hřiště vzrostlé stromy, kolem dokola vzrostlé stromy (viz foto). Jen nevím, jak to dělají se spadáním listů v kamínkové ploše, ale zřejmě to nějakým způsobem jde. Ideální prostředí pro teplé, letní dny, kdy je na hřišti dostatek přirozeného stínu, který ochladí prostor o několik stupňů oproti rozžhaveným plochám plně vystaveným slunci. Celý koncept městského parku byl přizpůsoben stávajícím stromům, stromy neustupovaly novým dlaždeným plochám či úpravě terénu, stromům byl zachován dostatečný prostor, kolem kterého byly provedeny nezbytné terénní úpravy. A tak vznikl moderní prostor se vzrostlou zelení, která zajišťuje příjemné klima obyvatelům Vídně. Jaká výhoda, že nemusí čekat desítky let, než stromy dorostou. A to je důkaz úcty k přírodním hodnotám! Vždyť vzrostlý strom si nevykoulíme, na ten si musíme počkat několik desítek let!

Den nato jsem zavítala do našeho parku a opravdu bylo úžasné vidět park plný dětí hrajících si na schovávanou, a co jim poskytovalo to nejlepší zázemí pro hru? No přece

vzrostlé stromy a keře! Na moderních hřištích bylo pusto prázdno. Lze se tomu divit? Jen si představte, že vás zavedou k pěti hracím prvkům, vysvětlí, že na tom můžete dělat tohle a na tamtom zase tohle, úžasné pro rozvíjení fantazie a to vše na přímém slunci a všude kolem jen samé kamínky. Lákavá představa, vidíte? A vrcholem všeho pro mě bylo, když jsem si pár dní po těchto zážitcích přečetla, že v neda-

lekém městě jsou již kamínky, jako dopadová plocha na dětských hřištích „out“ (z důvodu rozhazování kamínků do travnatých ploch na neoplocečných hřištích) a nyní nastoupí nová era pryžové dlažby! Pro děti asi ideální volba, že?

Takže tu máme vývoj od trávy, přes kamínky, po pryžovou dlažbu, co bude následovat dál? Že bychom se konečně opět vrátili k tomu nejpřirozenějšímu povrchu - staré, dobré travě? Počkáme třeba ještě pár let, než

nám trávu jako dopadovou plochu na hřištích odsouhlasí EU a uvidíte, že travnaté plochy se zase jednou vrátí na dětská hřiště. ☺

V čem jsou lepší kamínky nebo pryžová dlažba než měkká travička? Proč si nemohou děti hrát v přirozeném stínu pod korunami stromů, ale v rozpálené výhni (kde si v létě stejně nehrají)? Dokáže mi (si) to někdo vysvětlit?

Pavlaína Prátová

Farmářské odpoledne

Druhou zářijovou sobotu roku 2018 se konalo již třetí Farmářské odpoledne (= Výstava výpěstků neboli soutěž o největší výpěstky). Právě v tuto dobu bylo vinobraní v plném proudu (někteří měli dokonce už po), což se zřejmě odrazilo na účasti. Provázelo nás pěkné počasí a i ty velké výpěstky se nám nashromáždily, z čehož jsme měli ještě větší obavy než loni. Jen si zrekapitulujte letošní zahrádkářský rok – na jaře nepršelo, v létě nepršelo, do toho nám přišly pětítýdenní tropické dny a katastrofa byla na světě. Díky klimatickým změnám podmínky snad přehodnotíme a budeme vyhlášovat soutěž o nejmenší výpěstky, ještě máme dost času na rozmyšlenou, většina z vás by to jistě, alespoň podle ohlasů, uvítala. ☺

Celkem 29 výpěstků soutěžilo v kategoriích o největší: jablko, mrkev, cibuli, bramboru, dýni a zvláštní cenu veřejnosti, kde mohli návštěvníci hlasovat pro jakýkoliv výpěstek, který je zaujal a byl i mimo (ale i v) hodnotené kategorii, např. meloun, hrozen, hruška, chmel, okurek, ořechy – to vše se nám tu sešlo. A dokonce se nám tu sešly i čtyři ovečky: Luboš, Radek, Jitka a Lucinka, a dotvořily nám tu pravou farmářskou atmosféru. O další vylepšení farmářského odpoledne se nám postaral i hustopečský dětský folklorní soubor Krajčárek, který zaujal svým tanečním a pěveckým vystoupením. Děti, ale vlastně i dospělí, si mohli zasoutěžit ve vyřezávání nejhezčí dýně nebo o ten nejhezčí výrobek z kukuřičného šustí a vznikaly opravdu vydařené výtvořky. Po takových výkonech bylo vhod malé občerstvení, které jsme měli připraveno – čerstvý chleba s domácí škvarkovou pomazánkou a burčák, pro nealko si musely děti zaběhnout do hospůdky, tedy v případě, že nechtěly vodu.

A jak to celé soutěžní klání vlastně dopadlo? Vítězové největších výpěstků si odnesli krásné zlaté poháry a dětské soutěžní kategorie byly odměněny sladkými kornouty.

Největší dýně – Ludmila Doláková; 11,4 kg

Největší cibule – Vojta Havlík; 290 g

Největší brambora – Vlasta Šebestová; 426 g

Největší mrkev – Vlasta Šebestová; 340 g

Největší jablko – Dušan Buchta; 385 g

Cena veřejnosti – Nikolka a Vendulka Sedovi - domácí meloun; 6 kg

Nejhezčí vyřezávaná dýně – Vojta Havlík

Nejhezčí výrobek ze šustí – Martin Krůza

Vítězům jednotlivých kategorií jsme řádně pogratulovali a předali zasloužená ocenění.

Na závěr bychom rádi poděkovali pěstitelům, kteří nám přinesli ukázat své výpěstky, všem, kteří přišli akci podpořit, Gábině Gabrielové za přivezení oveček a paní Ludmile Dolákové za výbornou, domácí škvarkovou pomazánku.

A ještě si přečtete příběh vítězného, šestikilového melounu:

Jednoho dne uvízlo semínko z právě jedeného melounu v betonové spáře na dvorku. Kolem dokola nebylo nic jiného než betonová plocha, přesto semínko vyklíčilo a proto se o něj holky začaly starat a poctivě rostlinku zalévaly. Zato se jim rostlinka odvděčila vítězným, šestikilovým melounem a ještě dvěma menšími. ☺ I na první pohled zbytečná práce se nám může někdy vyplatit.

*za kulturní komisi
Pavína Prátová*

Levandulová farma

Vážení spoluobčané, měsícem září nám skončila sezóna, kdy byla naše farma hojně navštěvovaná všemi zájemci o rostlinku levandule na poli i v našem obchůdku ve výrobní hale. Rádi bychom tímto poděkovali Vám všem, hlavně našim bezprostředním sousedům, za trpělivost a toleranci. Musíme říci, že návštěvnost předčila i naše očekávání. Snažili jsme se vzniklé kolize zvládnout, i když mnozí návštěvníci naše výtky nerespektovali. Proto Vám moc děkujeme za trpělivost a toleranci.

Na příští sezónu se budeme snažit najít schůdná řešení, která by sladila náš provoz a život v obci. Rádi bychom, aby levandulová farma byla přínosem i pro Vás. Ať už se jedná o prodej sezónního ovoce, občerstvení, či podpory v jiných směrech. Další nápor návštěvníků a turistů čekáme opět v měsících červen – srpen.

Protože jsou naše prostory pro tento provoz již nedostačující a místo v obytné části obce je pro tak vysokou návštěvnost nevyhovující, z důvodů rušení klidných míst, rádi bychom v příštích letech vystavěli novou provozovnu mimo zastavěnou část. Momentálně jednáme s obcí o možnosti výstavby pracovní haly se zázemím pro kavárnu a prostorem pro obchůdek v místech za čističkou odpadních vod. Věříme, že toto místo je pro výstavbu haly vhodné a vyřeší se tím hlavní nápor lidí přímo v obci. Pro obyvatele tak vznikne nové odpočinkové místo, cíl vycházek, možnost občerstvení, či kulturního zázemí.

Plánujeme různé besedy, výrobní dílničky, relaxační a odpočinkové činnosti. Samozřejmě chceme mít zázemí i okolí krásné, tak aby lákalo k návštěvě nejenom turisty, ale také

Vás, místní obyvatele.

Pokud budete mít jakékoliv dotazy, rádi Vám náš záměr ukážeme a odpovíme na vše, co Vás bude zajímat. Můžete nás navštívit ve stávající provozovně každý všední den 9:00 – 16:00 (lépe zavolat předem, abychom si na Vás vyčlenili časový prostor).

*Děkujeme
Tým pracovníků levandulové farmy*

Levandulová farma, Starovičky č. 350, Provozovna – dolní část ulice pod Obecním úřadem, tel: 602 734 509

Přeslička rolní (*Equisetum arvense*) roste na vlhkých, písčitých a hlinitých půdách. Vyráží hned, jak roztaje sníh Přesličku nejčastěji najdeme na zaplevelených plochách, loukách a u okrajů cest v mírném podnebném pásu na severní polokouli. Název *Equisetum* rostlinu přirovnává ke koňskému ocasu. Přeslička je přednostně léčivkou proti krvácení a hlavně léčivkou pro ledviny. Je možné ji objevit i na polích a mezích ve Starovičkách.

Přeslička rolní je vytrvalá, výtrusná bylina vysoká nejčastěji 10–70 cm. Na rozdíl od přesličky bahenní (je jedovatá) má přeslička rolní výrazný sezónní dimorfismus, na jaře vyrůstá lodyha s výtrusnicovým klasem, která je nezelená, později potom sterilní letní zelená lodyha.

Použití a sběr přesličky rolní

Od června do září seřezáváme zelenou nať nad oddenkem. Tu očistíme a sušíme na vzdušném místě nebo při umělé teplotě 60°C. Je vhodné si rostlinu předsušit předchozí den na slunci. Dbáme na pořádné vysušení, rostlina snadno plesniví.

Přeslička obsahuje asi 7 % kyseliny křemičité, saponiny, equisetonin, také organické kyseliny a flavonové glykosidy.

V lidovém léčitelství si jí velmi vážili jako léčivky již ve starých dobách, především pro její schopnost **zastavovat krvácení** a pro úspěchy při léčbě vážných **onemocnění ledvin a močového měchýře**. Posloužila při hnisavých ranách, rakovinových vředech i při zánětu kostní dřene. Škodliviny umyla a rozpustila. Dříve se vlhká, teplá bylina zabalila do mokřých hadříků a přiložila na léčené místo.

Švýcarský farář Kunzle říkával, že všichni lidé by měli od určitého věku denně vypít jeden šálek čaje z přesličky. Ztratil by se jim **revmatismus, dna a nervové bolesti**, každý člověk by prožil zdravé stáří. Také hovořil, že bylina vyléčí krvotok a zvracení krve v krátké době, ba někdy okamžitě, když se vnitřně užívá jako čaj.

Při **ledvinovém písku a kamencích v močovém měchýři** se užívají horké koupele z přesličky, přičemž se pije i teplý čaj z přesličky, moč se zadržuje co nejdéle, aby se mohla naráz pod tlakem vypustit. Po takové kúře kameny většinou odcházejí. Také při **zánětech a hnisání ledvinové pánvičky** již pouhá jedna přesličková sedací koupel poskytuje zdravotní účinek. Když se vypije čaj ze spařené přesličky, velmi lehce odchází mnoho tmavě zbarvené moče. Rychle léčí i vodnatelnost. Když již nezabírá žádný jiný prostředek na odvodnění, vynechají se všechny ostatní bylinkové čaje a pije se 4 až 5 dní (při těžkých případech až šest) denně 5 až 6 šálků čaje z přesličky, ale pouze po doušcích přes celý den. Zkušenost říká, že ve většině případů voda odejde.

Kaše z čerstvých bylinek se používá při **bolestivých hemoroidech**. Při opakujícím se **krvácení z nosu** se dává obklad z vychladlého výluhu přesličky. Silnější odvar ze tří lžiček na ¼ litru se používá jako prostředek na zastavení **krvácení. Pomáhá při krvácení z plic,**

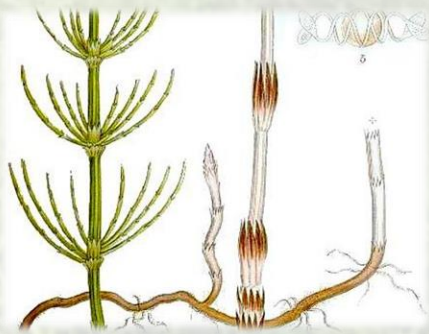
dělohy, hemoroidů, žaludku, omrzlinách a oteklých nohách. Přeslička, spolu s rozrazilem lékařským, je dobrým preventivním prostředkem proti **zvápenatění tepen a ztrátě paměti**, protože pročištuje krev. To je také nejlepší způsob **prevence rakoviny**.

Přesličková tinktura je vhodná jako dobrý prostředek při **pocení nohou**. Tinkтуру vtíráme do nohou po umytí a důkladném usušení. Kromě toho je třeba denně půl hodiny před snídaní vypít šálek čaje z přesličky. Stejně dobře jako tinktura, pomáhají přesličkové koupele. Při **lupech** se vlasy denně umývají v přesličkovém odvaru a pak se hlava masíruje olivovým olejem. Lupy rychle zmizí.

Když se denně vypije jeden až dva šálky čajové směsi z přesličky a třezalky a večeří se pouze suchá strava, tak to pomáhá proti **nočnímu pomočování**. Kloktání čajem z přesličky pomáhá při **zánětu mandlí, zánětu sliznice dutiny ústní, při hnilobném procesu zubů, při krvácení dásní, zápachu z úst, při fistulích a polypech na patře a v krku.**

Sedací koupele v přesličce ulevují bolesti při **poruchách plotének páteře**, bolesti krční páteře a ramen, pokud bolest nezpůsobilo uskrípnutí nervu, ale opotřebením plotének věkem. Tyto bolesti mohou způsobit nemocné ledviny, které působí tlak směrem nahoru, tlak zasáhne nervy, které jsou podél zádových obratlů a vyvolává tyto bolesti. Sedací koupel z přesličky působí na ledviny a odstraňuje jejich tlak směrem vzhůru.

V důsledku **nemocných ledvin vznikají deprese a záchvaty zuřivosti**. Zde také mohou pomoci sedací koupele z přesličky. Současně se s čajem z kopřivy a řebříčku má pít ráno a večer jeden šálek čaje z přesličky.

Čajový nálev z přesličky

- 1 vrchovatou lžičku přesličky spaříme 1/4 litru vody.

Parní zábal z přesličky

-2 vrchovaté hrsti přesličky dáme do síta, které zavěsíme nad hrnec s vařící vodou. Když je nať horká a měkká, zabalíme ji do lněné látky a přiložíme na nemocné místo. Je nutné všechno teple obalit. Necháme působit více hodin, případně celou noc.

Sedací koupele z přesličky

-100 g přesličky dáme do studené vody na noc, následující den ohřejeme k varu a přilejeme do vany. Doba koupání 20 minut. Neutíráme se, mokřý se zabalíme do koupacího pláště. Ležíme v posteli v teple jednu hodinu. Voda musí při koupeli sahát až 20 cm nad ledviny. Sedací koupel můžeme použít po ohřátí ještě 2x.

Tinktura z přesličky

- 100 g čerstvé přesličky necháme na slunku 14 dní vyluhovat v 0,5 l pravé rezné. Denně protřepáváme. Předcedíme a uchováme v tmavé lahvičce.

Kašový obklad z přesličky

- čerstvou přesličku dobře propláchneme a pak se v mixeru rozmělníme až na kaši.

(HH)

Památky a zajímavosti Staroviček

Památník, věnovaný obětem I. světové války

Není náhodou, že v těchto dnech, kdy si připomínáme významné výročí 100 let od vzniku Československa, si připomínáme také jinou událost – 100 let od konce I. světové války - v té době největšího válečného konfliktu, jaký svět poznal. Impulsem, který zažehl válečný požár, byl atentát na následníka trůnu Františka Ferdinanda d'Este v Sarajevu 28. června 1914. Militaristické kruhy v Rakousko – Uhersku a v Německu rozpoutaly konflikt, který dosáhl celosvětových rozměrů a vyhnal na světová bojiště miliony mužů.

V Rakousko – Uhersku byla vyhlášena všeobecná mobilizace 31. července 1914. Státisíce mladých mužů rukovaly ke svým jednotkám. Mobilizační vyhláška ukládala povinnost

narukovat všem mužům ve věku od 21 do 38 let. Ze Staroviček odešlo do války 75 mužů. Nenasytnost vojenské mašinerie se však projevovala stále více a více. V dalším období byla vojenská povinnost stanovena již od 18 až do 50 let a rukovat muselo dalších 90 zdejších mužů. Dle záznamů tehdejšího správce školy Františka Kocmana bylo do války povoláno 170 starovičských mužů. Domů se již nikdy nevrátilo 33 z nich.

Jména padlých a neznámých připomíná pomník, věnovaný obyvateli obce. Byl postaven v roce 1927 a slavnostně vysvěcen místním rodákem d.p. Josefem Mazůrkem, „*farářem v Trachtíně*“ (pozn. Strachotín), za asistence místního faráře d.p. Cyrila Valy.

Pomník padlých ve světové válce 1914 – 1918 nese tato jména: (údaje převzaté z pomníku)

příjmení a jméno	narozen	zemřel	místo				
				Hajda Pavel	28.8.1884	27.8.1917	italské bojiště
Najman Cyril	26.6.1886	28.8.1914	ruské bojiště	Hübner Jan	1.6.1896	14.8.1917	italské bojiště
Šafařík Stanislav	1.11.1896	15.10.1915	ruské bojiště	Prokop Ludvík	29.12.1898	13.12.1917	italské bojiště
Ovišek Jan	25.12.1889	25.2.1915	ruské bojiště	Tomek Augustin	25.8.1898	19.9.1917	rumunské bojiště
Brožek Petr	28.9.1896	21.10.1915	ruské bojiště	Lopatář Jiří	18.4.1880	9.9.1917	italské bojiště
Hoffman Václav	4.10.1894	3.2.1915	ruské bojiště	Tomek Josef	1888	12.6.1917	italské bojiště
Dostoupil Tomáš	1.1.1893	7.10.1915	ruské bojiště	Najman Josef	4.7.1895	20.10.1918	italské bojiště
Mazůrek Josef	18.3.1885	25.6.1916	ruské bojiště	Najman Václav	29.2.1872	15.12.1916	ruské bojiště
Tomek František	5.5.1888	8.8.1916	ruské bojiště	Hofman Jan	6.8.1897	25.9.1918	italské bojiště
Kuchyňka Cyril	7.3.1885	21.5.1916	italské bojiště	Kadrnka Václav	27.3.1889	4.5.1916	ruské bojiště
Kytl Matěj	26.1.1896	1916	ruské bojiště	Kouřil František	4.9.1878	9.9.1914	ruské bojiště
Tomek Dominik	10.6.1893	12.4.1916	ruské bojiště	Škrobák Josef	17.5.1883	25.5.1915	ruské bojiště
Ernest František	3.5.1873	9.8.1917	rumunské bojiště	Novák František	8.7.1886	23.10.1918	italské bojiště
Šafařík Tomáš	23.12.1885	20.10.1915	ruské bojiště	Oujezdský Havel	16.10.1892	3.6.1916	ruské bojiště
Komosný Jakub	1.8.1885	5.7.1918	ruské bojiště	Kostrhoun Václav	9.9.1886	nezvěstný	ruské bojiště
Haluza Pavel	28.6.1886	8.1.1918	ruské bojiště	Kocman Oldřich	5.9.1893	5.6.1915	ruské bojiště
Benda Jan	20.5.1876	26.4.1918	ruské bojiště	Chromec Mojmir	11.4.1888	1.10.1914	ruské bojiště

Text a fotografie: Zdeněk Trněný

Obec Starovičky žádá občany o spolupráci při rekonstrukci památníku u kostela padlých rodáků ze Staroviček v 1. světové válce. Kdo z občanů může poskytnout fotografie vojáků, ať kontaktuje obecní úřad.

Jedná se o jména: Cyril Najman, Tomáš Dostoupil, Josef Mazůrek, Mojmír Chromec, Václav Najman, Jan Hofman, František Kouřil, Jan Benda, Tomáš Šafařík, Havel Oujezdský, František Novák, Matěj Kytl, Václav Hofman, Pavel Hajda.

Zakoupení hasičské techniky

Obec Starovičky zakoupila pro jednotku SDH Starovičky zásahový automobil – cisternovou stříkačku LIAZ 101 CAS 25 K, kterou nabízelo k prodeji město Lanžhot. Vozidlo s devítimístnou kabinou je i přes r.v. 1988 ve velmi dobrém stavu, disponuje standardní zásahovou výbavou, cisternou objemu 2,5 m³. Cena vozidla byla stanovena na základě nabídky obce Starovičky ve výši 301 tis. Kč. (VD)

Odpadové hospodářství

Svoz odpadu

svoz bioodpadu

listopad

středa 7. 11. 2018

čtvrtek 8. 11. 2018

středa 21. 11. 2018

čtvrtek 22. 11. 2018

prosinec

středa 5. 12. 2018

čtvrtek 6. 12. 2018

středa 19. 12. 2018

VOLBY 2018

Výsledek voleb do zastupitelstva obce 2018

Ve dnech 5. a 6. října 2018 se uskutečnily volby do zastupitelstva obce. V naší obci se voleb zúčastnilo celkem 331 z celkového počtu 691 oprávněných voličů, což je 47,9 %.

Volební strana č. 1 – Strana nezávislých kandidátů

Zastupitelé:

1. Ing. Martin Mazůrek – počet hlasů 130

2. Stanislav Novák – počet hlasů 116

3. Ing. Josef Panic – počet hlasů 116

Náhradníci:

1. Radim Hovězák – počet hlasů 114

2. Pavel Tomek – počet hlasů 94

3. Ing. Ivan Čavoj – počet hlasů 96

4. Martina Holásková – počet hlasů 59

5. Radek Habrovec – počet hlasů 75

6. Bc. Vladimír Drbola – počet hlasů 90

Volební strana č. 2 – Strana nezávislých

Zastupitelé:

1. Vladimír Drbola – počet hlasů 255

2. Bc. Tomáš Dolák – počet hlasů 226

3. David Poláček – počet hlasů 193

5. Václav Hovězák – počet hlasů 161

6. Bc. Josef Janoušek – počet hlasů 175

7. Kateřina Pleskačová, DiS. – počet hlasů 178

Náhradníci:

1. Martin Trněný – počet hlasů 140

2. Ivan Nečas – počet hlasů 121

3. Tomáš Halm – počet hlasů 122

Výsledky voleb do Senátu Parlamentu ČR - I. kolo

Počet platných hlasů ve volebním okrsku Starovičky celkem - 243

1. Libor Nazarčuk – počet hlasů 71

2. Rostislav Košťal – počet hlasů 51

3. Zdeněk Tesařík – počet hlasů 42

4. Richard Novák – počet hlasů 37

5. Jaroslav Válka – počet hlasů 15

6. Richard Zemánek – počet hlasů 15

7. Karel Štogl – počet hlasů 12

II. – kolo

Rostislav Košťal – počet hlasů 37

Libor Nazarčuk – počet hlasů 46

Poděkování

Obec Starovičky děkuje za odvedenou práci v zastupitelstvu obce jeho bývalým členům - sl. Pavlíně Prátové, p. Radimu Hovězákovi a místostarostovi obce p. Pavlu Šafaříkovi, kteří již v novém volebním období nebudou vykonávat funkci zastupitele obce. (VD)

V dnešní době se zvláště v naší obci jen vzácně setkáme se svatbou. A tou klasickou, tedy v kostele, jak bývalo zvykem za našich mladých let, téměř vůbec. Nevidíme nastrojená auta a neslyšíme slavnostní zvony či klakson auta. A tím pádem nejdeme na takzvanou „čohačku“. Tato čohačka za našich mladých let se nepovažovala za něco nevhodného, ale byla takovým projevem zájmu o svatební den páru. Byla projevem družnosti obyvatel vesnice. Samozřejmě chtěly ženy vidět, jak jsou nevěsta se ženichem ustrojena a jak jim to sluší. Také jaké jsou koláče a jaké cukroví, které se tu nabízel. Opravdu hodně by svatební rodiče mrzelo, kdyby na čohačku nikdo nepřišel. Byla by to až taková potupa, že není zájem vidět svatební pár, ani ochutnat svatební pečivo. Na čohačku se tedy chodilo k domu, ze kterého svatba vycházela, chodilo se ke kostelu, ze kterého novomanželé vycházeli a také v kostele, kdo chtěl, byl přítomen svatebním obřadům, tím pádem to byla taková událost pro celou vesnici. Na tehdejších sklepech u kostela, jak se tam říkalo, bývalo nabito. Chodilo se na čohačku také k hospodě, za nás „na Buchtovým“, kde téměř každá větší svatba ve večerních hodinách pokračovala svatebním veselím a muzikou, neboli tancovačkou. Svatba byla skutečně záležitostí většiny obyvatel vesnice. Také proto, že rodiny byly veliké, všichni se zvali a také se často zvali navzájem i sousedé. Čohačka byla samozřejmě, jak už to chodí i příležitost k pomluvě a závistí a debatám typu „a tech nepozvali? A jaktože zvali tech? Copak voni só nejaká rodina, či co?“ Člověk už je takový. Přesto si myslím, že většina čohačů byla dobrého srdce a přála novomanželům na společné cestě životem, jen to nejlepší a to, upřímně. Škoda, že se dnešní mladí o tento sváteční den, tím nemyslím tuto čohačku, na který se vzpomíná celý život, okrádají. Nejsou pak ani společné svatební fotografie, kde i po sto letech se hledají známé tváře, které jsme v dětství vídali, také třeba našich stařečků a prastářečků. Nejsou fotografie, nad kterými ve stáří se svými dětmi a vnoučaty nostalgicky vzpomínáme. Je to prostě úplně jinak, než před takovými padesáti a více léty. Víím, doba je jiná, ale zásady a zodpovědnost by měly snad být stejné. Nerozumím dnešnímu jakémusi společenství, které se neskládá z manžela, manželky a dětí, kteří tvoří rodinu stejného příjmení, ale z přítele, přítelkyně a dětí, přičemž jsou různá příjmení. Myslím, že ani děti to v těchto „rodinách“ nemají jednoduché, co se týče uvedení příjmení svého a svých rodičů. Je to snad móda? Rodina byla vždy něco posvátného a takové módě by snad neměla podléhat. Tehdy, v minulém století se svatby sypaly a bylo to samozřejmě. Svobodná matka se vyskytla ojediněle a věřte, nebyla to žádná chloubka. Jelikož nebylo mnoho prostředků zabraňujícím početí, lépe řečeno na vesnici nebylo zvykem je používat, děti se rodily neplánovaně, a tudíž byly mnohdy i svatby náhlé, dlouhodobě neplánované. Říkávalo se: musí se ženit, musí se vdávat. Málokterý chlapec by totiž svou milou nechal svobodnou matkou. Cítil určitou zodpovědnost, a když necítil, tak mu tu zodpovědnost určitě rodiče připomněli. Dokonce se kupovaly roky ke sploletnění a každý šel raději s touto žádostí k soudu, než by se neženil, či dívka nevdávala. Pro většinu párů to byl důvod založit rodinu a o ni se starat. Finanční stránka věci, co se svatby týká, se zase tolik neřešila. Udělala se svatba taková, na jakou rodiče měli. A rodiče většinou měli. Tehdy bylo zvykem, že když jsou děti, tak se musí šetřit, protože je bude třeba oženit, či vdát, nachystat jim tak zvanou výbavu, na které si matky zakládaly a pořizovaly postupně, jak zbyla nějaká koruna, nebo se utržilo za meruňky, hrozny, okurky a podobně. Rodiče většinou cítili zodpovědnost pomoci dětem postavit se na vlastní nohy a také pomoci mladé rodině v začátku společného života. Až jestli zbylo, přilepšili

si také tito rodiče. Mnohdy žily ve společné domácnosti tří generace, než se mladá rodina přestěhovala, ale když tato možnost nebyla, žilo se společně. Samozřejmě to nebylo ideální, ale pomáhal jeden druhému a děti si na to zvykly, že to tak funguje a že se musí rodičům pomáhat, obzvláště pak nemohoucím stařečkům. Také v těchto rodinách nepotřebovali domovy důchodců a o své se dokázali postarat do konce jejich života. Copak dnes, kdy jsou důchody a finanční podpora od státu, ale za našich mladých let by bez pomoci rodiny nemohoucí stařečci zemřeli hladu, protože nějaká sociální storkoruna, nebo dvě, by nestačila na žádné živobytí. Pravdou je, že před padesáti lety mladí, oproti dnešku, dosáhli snadněji na byt. Byly totiž podnikové a družstevní byty, které měl možnost získat téměř každý pár, který podepsal pracovní smlouvu v daném podniku na určenou dobu. Manželství uzavíraly mladé páry většinou kolem dvacátého roku svého věku. Dnes tomu tak není. Možná právě proto se dnešní mladé páry do svazku nehrnou, ale snad také proto, že jsou úplně jiné možnosti, než jaké byly, spíše nebyly za našich mladých let. Dbá se na to, věřte a můžete se dočkat také vnučat a pravnučat. Založíme-li totiž rodinu ve středním věku, už s ní toho tolik nemusíme prožít. Biologické hodiny totiž neošidíme. Ty ťukají stejně, jako před padesáti lety. Přicházejí nemoci a ubývají síly, ať chceme, nebo nechceme. A pak je tu ta trpělivost. Jsme-li mladí, nezhyčkaní svou svobodou a volným časem, daleko snadněji neseme starosti a útrapy nemocí s malými dětmi, než když jsme uvykli nakládat se svým časem, jak se nám zlíbí. Zvykne si obětovat se. Samozřejmě to je názor můj, staršího, nebo chcete-li snad, starého člověka, kterému se dnešní mladí mohou jen zasmát a také se určitě zasmějí, to však v tom lepším případě. Spíš si myslím a to tak určitě bude, že mnozí řeknou „co tá baba mele, ať se stará o sebe“. Nevadí, poslušně si. Já se mohu smát dnes a Bohu děkovat po padesáti letech tedy po svatbě zlaté. Přeji tento zážitek, kdy děti a vnučata při této příležitosti za vše rodičům poděkují také všem mladým, kteří mají odvahu tuto zodpovědnost přijmout. Mají mé sympatie.

Proč to vlastně píší? Nechci nikoho popuzet ani kritizovat věřte, to opravdu ne. Každý má svobodnou vůli a nikdo nemá právo mu ji brát. Když se však letos po dlouhých osmi letech konala svatba v našem kostele, oslovili mě mladí lidé, kteří byli na této krásné svatbě přítomní, abych napsala do zpravodaje, jak to chodilo u nás o svatbách před padesáti lety a dříve. No a já to jinak neumím než, psát tak, jak mě vzpomínky vedou, ale také podle toho, jaká je momentální situace tedy i s touto, pro některé nemilou předehrou.

Opět začnu od začátku, tedy tak, jak to u nás na vesnici bývalo, než k nějaké té svatbě vlastně došlo. Když v sobě dva mladí našli zalíbení, chodilo se pravidelně v sobotu a v neděli do kina. Také jsem doma v mládí slyšela „Kam zas ideš?“ „No přece do kina!“ „Dyť to vopakují a bylas na tem včerá!“ „No a co?“ Jenom za mnou bouchla vrata. Protože o film tady přece vůbec nešlo, ale vysvětlujte to rodičům. Stejně by to nechápali! Byl zpravidla názor nás dospívajících a samozřejmě dle našeho mínění, také nejchytřejších. Chlapec většinou koupil dívce lístek a zamilované párky měly vyhrazena místa v poslední řadě, kde bylo možno dát hlavy

k sobě, aniž by to rušilo diváky sedící za dvojicí, či se nepozorovaně držet za ruce. To však nikdy neuniklo správci tehdejšího kina „NA ŠMAKOVÝM“, který byl vybaven svítinou – baterkou, kterou si na párek pěkně posvítí. To však milencům nevadilo, byli na to zvyklí a náramně se tím bavili. Toto naše vesnické kino bylo něco, co dnes už nikdo nemůže prožít. Mělo své kouzlo. Takové „BIO ILUZION“. Každíčkou sobotu se zde totiž sešla veškerá vesnická mládež. Bohužel, někteří každou druhou sobotu, až měli z internátu takzvanou odjezdovku, což byl také případ té mé první, a také poslední, lásky. Sešli se spolu ti, co rovnou ze školy museli do pracovního poměru, což byl i můj případ, s těmi, kteří měli to štěstí, dle našeho mínění, a byli na internátech, tedy navštěvovali různé školy a učební obory. Proto jsme do kina chodili s předstihem a před Šmakovým se vedly dlouhé debaty a panovalo všeobecné veselí. Do těchto setkání se z ampliónu v kině ozývala hudba ladíc nás nejnovějšími i postaršími šlágry typu Kristýnka, Zhasněte lampióny, a podobně. Přitom paní Prokešová, nebo pan Mazůrek prodávali lístky. Těm, kteří se do vsi vraceli z internátů, jsme my, kteří museli zůstat pracovat v místním družstvu a jak já říkám nedostali se dál jak k transformátoru, tak těm jsme také trochu záviděli, že jsou ve světě a poznají něco jiného než my. Tak trochu jsme k nim vzhlíželi, sledovali, co se nosí, jelikož nám připadali jako světáci a my se jim chtěli vyrovnat. Neděle, ty jsme jim už zas tolik nezáviděli, protože většina z nich musela v odpoledních hodinách za každého počasí a v každé roční době pěšky spěchat na nádraží do Zaječí na vlak, zatím co my jsme si užívali již zmíněné opakovací filmy. Moc toho tihle naši „světáci“ doma neužili, když vezmeme v potaz, že domů přijížděli v sobotu odpoledne, jelikož sobota byla pracovním dnem a v neděli jeli zpět. Po filmu se chodilo „na špacír“ na kopeček, směr na Břeclav, nebo ke kapliče, která stávala někde v místech dnešního památníku tankové bitvy. Po této vycházce se končilo většinou „v žebračce“ (vstup do domu). Milenecké trasy byly určitě různé. Já popisuji tu mě známou. My s manželem jsme si svou celoživotní lásku doslova v této žebračce vystáli. Dalo by se říct, že jsme v ní za téměř čtyři roky vystáli důlek. Možná proto nám tak dlouho vydržela. Zapomínali jsme na hodiny, a proto můj tatínek s oblibou nastavoval budík a dával ho na dlažbu za dveře, aby nás upozornil, že je čas jít na kutě. My se zatím chichotali a poslouchali tatínkovo silné chrápání, které k nám z domu doléhalo. Do kina tehdy chodili návštěvníci všeho věku, jelikož televize byla v málokteré domácnosti. (Zde si dovolím také vzpomenout, jak jsem coby dítě chodila rodičům koupit lístky. Dodnes si pamatuji, že to byla řada č. 8, sedadla 8 a 9. Za našeho dětství, kdy oni byli velmi mladí, byli stálými návštěvníky a paní Prokešová měla lístky už automaticky nachystané. Doma byla spousta práce v hospodářství s krmením a tak proto tyto lístky v předprodeji, aby mohli dorazit načas. Později, už do kina nechodili, koupili si také televizi jako většina, aby měli trochu pohodlí po celodenní práci).

Tak tedy za našeho mládí kolem naší žebračky, po obejití různých mileneckých stanovišť, se pravidelně pomalým, důležitým krokem, krokem pozorovatele, opožděně vracely dvě starší tetičky. Těmto se říkalo, Mařa a Katuša. Nahlédli do žebračky a viděli, že je vše v pořádku, na svém místě a daly se spokojeně na cestu k domovu. Jednou jsme je s Vaškem chtěli napálit a přikřčili se těsně ke stěně do rohu, kam nepadalo světlo, aby nás nebylo vidět. Tetičky se pomalu šinuly a bylo slyšet „snád tam nésó?!“ Načež se jedna z nich zastavila, otočila se čelem do žebračky, nahlédla do tmy a spokojeně vykročila za kamarádkou se slovy „a só tam“. Vše bylo, jak má být, žádná změna se nekonala, nebyl tedy důvod k rozebírání nějaké nové situace. Mohly jít spokojeně domů. Nikdo z nás jim tento dohled nezazlival, spíše nás to bavilo. Patřilo to ke koloritu vesnice a nám to celkem nijak

neublížilo. I když přece jen! Všechno se totiž propíralo v pondělí ráno ve frontě na mléko u místní Jednoty. Kam se hrabe dnešní televizní zpravodajství. Tato zpravodajství byla určitě zajímavější a „tutová“. Mnohdy potom také býval v leckteré rodině křik. To zase byla druhá stránka toho vesnického soužití. Také po zábavách a plesích v zimním období byla žebračka útočištěm. Jenže asi jsme si už tehdy zadělávali na revma, stojíc hodiny na tomto místě v silonkách a jehlových podpatcích, které tehdejší móda vyžadovala. Bez těch a silonových šatů se širokou sukni mnohdy podloženou širokou, tuhou sukni se na ples nechodilo. Také nebyly punčocháče, jen podvazkový pás, silonky a stehýnka pěkně holá. Modrá kolena se pod peřinou nerozehřála ani do bílého rána. Studila snad ještě v kostele na nedělní mši, kterou nám samozřejmě ani po plese nebylo nikdy dovoleno vynechat. Tehdy bývala mše již v osm hodin ráno, takže spaní se moc neužilo. Maminka zatáhla za roletu brzy po sedmé hodině ranní a tato s rachotem vyletěla nahoru, přičemž posloužila místo budíčku. Jenom se ozvalo „stávat!“ Nikdy jsem si nedovolila něco namítat. Dlouho jsem se protahovala a šklebila do peřiny, leč poslušně jsem se vypravila na mši, protože bych asi příště nikam nešla.

Na plesy a zábavy během roku nám silonové, štofové, později teslové, ba i brokátové šaty, sukně, halenky, šila paní Marie Habrovcová a také částečně paní Emilie Kadrnková, zvaná Milča. A to prosím bez nějakého entlu a ostatních vymožeností moderních šicích strojů. Hezky ručně jehlou obšívát. Paní Habrovcová byla velmi ochotná a nedokázala nikoho odříct, tudíž nestíhala. Říkávala „bože děvčičko, nevím, nevím, podivě se mám tu toho stohy, ale nech tu tu, nejak to dopadne“. Tak se také jednou stalo, že můj Vašek přijel z vojny na opuštěný na zábavu a většinu podvečerního času strávil sedě na Habrovcovým schodku a čekáním na mě. Paní Habrovcová nás mezitím poslala ještě i na procházku se slovy „Aničko, prosimtě běžte s Vaškem eště na špacír ke kapliče a zpátky, za chvíli to bude hotový“. Byla velmi solidární a za každou cenu, nám děvčatům chtěla dopřát blejsknout se na muzice v nových šatech. Také se někdy stalo, nestihla-li ruční entlování do muziky, že nám dala ušité šaty se slovy: „běž děvčičko na muziku a zétra mě to dones, já ti to „zavobrobím“. To byla naše „dvorní švadlena“ tetička Habrovcová. Za její obětavost a vstřícnost jí patří náš veliký dík, i když už není mezi námi, nezapomeneme.

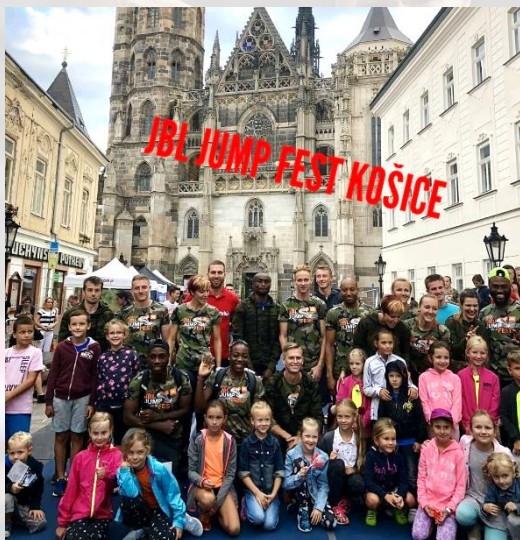
Pokračování příště

Anna Haluzová

Atletika

Dne 18. 8. 2018 se konal meeting ve Zlíně, kde jsem se ukázal jak ve skoku dalekém tak i v běhu na 200 m. Ve skoku dalekém jsem se umístil na prvním místě s výkonem 8,16. Bohužel se forma dostavila až po mistrovství Evropy. Dále pak běh na 200 m s časem 21,92 (osobní rekord) a šestým místem. Další závody byly v Uherském Hradišti - mistrovství ČR družstev, kde

jsem absolvoval dálku s výkonem 7,80 a prvním místem. Dále pak i trojskok s výkonem 15,57 a čtvrtým místem a také osobním rekordem. Posledním meetingem byla akce pořádaná v Košicích JBL JUMP FEST přímo na náměstí. Výborná akce, skvělá atmosféra i nálada. Byl zde trojskok i dálka, šel jsem dálku s výkonem 7,93 a prvním místem. Dále mě čekaly povinnosti typu autogramiáda a předávání medailí, první se konala na OVOV Brno na stadionu pod Palackým vrchem a pak druhá na MO-RAVSKO TŘEBOVSKÝCH VÍCEBOJÍCH. Měl jsem krátký odpočinek, který jsem trávil převážně ve Starovičkách u rodičů. Teď už se opět připravuji na další sezónu a čeká mě soustředění v Tatrách.

Radek Juška

Společenská kronika

V měsíci září oslavili významné životní jubileum
pan **Ing. Ladislav Klecandr** – 60. narozeniny
pan **Václav Prát** – 60. narozeniny

V měsíci říjnu oslavili významné životní jubileum
pan **Josef Ovísek** – 94. narozeniny
paní **Jana Tomková** – 60. narozeniny

Rozloučili jsme se:
září – **Františka Hovězáková**, čp. 154.
říjen – **Marie Popovská**, čp. 136.

Svatba
Oznamujeme, že dne 14. 9. 2018 byli oddáni
Hana Tomková a Pavel Kindl,
bytem Starovičky 181.

Oznamujeme, že dne 22. 9. 2018 byli oddáni
Karla Blažková a Vladimír Charvát,
bytem Starovičky 247.

Oznamujeme, že dne 22. 9. 2018 byli oddáni
Hana Mátlová a Jaromír Harth,
bytem Starovičky 28. (foto)

V posledních dvou číslech SZ jsem záměrně opustil časovou posloupnost zaznamenaných událostí. Dal jsem přednost tématu, který byl obsahově přibližně totožný. Byly to naše poválečné klukovské hry se všemi riziky, ale i málo pozitivy. Opakuji se, ale nemohlo tomu být jinak. Toto téma jsem zdaleka nevyčerpal, ale pro základní ilustraci bylo snad dostačující. Nyní se vracím k původnímu popisu událostí, příběhů, jak je přinášel plynoucí čas.

Ještě než se šlo do školy.

Je zákonité, že se děti před nástupem do školy seznamují s řadou nových pojmů, které zpočátku obsahově nemohou chápat, ale postupně vstoupí, jaksi automaticky, do jejich života.

Nemohl jsem být výjimkou.

Ve Starovičkách žilo mnoho rodin stejného jména, což bylo tehdy pro většinu vesnic typické. Proto je ostatní rozlišovali podle různých přezdivek nebo pomůcek. Byli zde Kadrnkovi z trojky, ze čtrnáctky, nebo z třiačtyřicítky, což jsme byli my. Sousedům u Kadrnků se neřeklo jinak než u Rudynů a dokonce mnoho let jsem si myslel, že Benešovi ze Zajecké ulice jsou skutečně Benešovi, až sám děda Beneš mně řekl, že je Kadrnka, nebo také Kadrna. Jiný Kadrnka z dědiny slyšel na jméno Matějček a dalšímu Kadrnkovi, což byl myslivecký a karbanický kamarád otce z téže ulice, se říkalo u Mirošů. Poslední co do počtu byla rodina Kadrnkova z Chaloupek. Jejich jediná dcera Zlatka si vzala za manžela J. Žaloudka, se kterým měla jedinou dceru, opět Zlatku, vdanou Galečkovu, stále bydlící v domě po prarodičích.

Bylo takto nutné rozlišit početné rodiny Hovězáků, Malinků, Tomků, Popovských, Mazůrků, Šafaříků, Drbolů, Prátů, Haluzů, Kostrhounů a jiných. Nemusím dodávat, že kromě těchto alias pojmenování, existovala ještě méně líbivá a někdy i hanlivá.

Měl bych ale asi začít tím, že když mě učili odpovídat na otázku, odkud pocházím, že mám říkat ze Starviček. Jak u nás tak i v okolí se nám říkalo Štarvičáci (přezdívkou Kadeti). Teprve v posledních letech se ustálilo oficiální pojmenování Starovičky. Již v úvodu jsem použil několik místních „štarvičických“ výrazů a budu je používat i nadále. Považuji to za nezbytné.

Když jsem dokázal odpovědět na otázku, či jsem, jak se jmenuji a odkud pocházím a ještě dodat, že jsem Kadrnka od „Špice“, mohl jsem se vypravovat do vzdálenějších končin. Nejdříve jsme si ale hrávali v nejbližším okolí. Šišatý a tvrdý balón, který mně otec vyřezal z nějakého silenbloku, jsme honili za naší stodolou. Muselo se do něj kopat moc opatrně, abychom si nezlomili palec. Po čase jsme měli k dispozici i tenisák. Kuličky jsme hrávali naproti u Pekařového, jak se Kratochvílům kvůli jejich živnosti říkalo, kde byl malý hliněný plácek. Dokonce v některých případech nám patřila i silnice. Za celý den po ní mohlo přejet nejvýše do deseti aut. Autobus tehdy ještě nejezdil. Ráno první projížděli „mlíkaři“, kteří měli nákladák ještě na dřevoplyn. Pak ještě několik osobních aut. Ve Starovičkách měl tehdy auto V. Hovězák, F. Buchta a V. Sýkora, který však byl s ním převážně mimo obec. V ostatních okolních obcích tomu bylo asi stejně.

I při tak malém provozu nebo i právě proto docházelo k tragickým neštěstím. Jednou jsem viděl na křižovatce u Drbolového (nyní parkoviště COOP), ve směru na Šakvice, ležet něco na zemi přikryté prostěradlem. Pobíhal jsem kolem, až někdo prostěradlo (možná doktor) nazvedl. Ležel tam člověk. Byl to pan Mazůrek, kterého auto přejelo při couvání.

Ještě mnoho dnů byly na zemi namalovány vápnem jeho obrysy. Tuto událost jsem přešel bez jakékoliv újmy.

Horší to ale bylo v druhém případě. Tehdy vedly z kostela k silnici dvoje schody. První, ihned od kostela, byly přerušeny polní cestou, která byla souběžná s hlavní silnicí. Druhé vedly, od této polní cesty, až k hlavní silnici. Chodník tam žádný nebyl. Právě když jsme si hráli na této polní cestě, začali se lidé sbíhat ke schodům u hlavní silnice. Také jsme tam přiběhli a viděli někoho ležet na okraji silnice. Byla to paní Štafllová (také ji říkali Štaflenka), babička děvčat Šustrových od naproti, se kterými jsem si hrával a kterou jsem dobře znal. Byla na místě mrtvá. Srazilo ji osobní auto, ale bližší informace, jak k tomu došlo, jsem nemohl tehdy vnímat a ani později se o tom u nás nehovořilo. Tady už to bez následků nebylo. Asi týden jsem měl divoké sny a pohled na ní dlouho před očima. I po mnoha dnech se mi tato událost často vracela.

Rok co rok se ale frekvence provozu na silnici rapidně zvyšovala. Měli jsme štěstí, že náš domek stál uvnitř oblouku zatáčky. Horší to bylo na protější straně. Silnice byla z velkých žulových kostek a ještě opačně klopená. Stalo se několikrát, že otec musel koněm vytažovat někoho auto z příkopu. Jednou se dokonce stalo, že osobní auto vjelo do příkopu před Pekařovým, když jsme si tam hráli. Nikomu se nic nestalo, tehdy se tak ještě rychle nejezdilo. Jak my, tak i naši rodiče asi považovali mělký příkop za dostatečnou ochranu. Pak se stala událost, která rozhodla, že se s hrami před Pekařovým muselo skončit nebo je hodně omezit. Jednoho dne projíždělo kolem našeho domu směrem od Břeclavi plně naložené auto s vlekem. Vlek mu ale ustřelil a právě u Pekařového přerazil sloup, sjel do příkopu a s korby mu sjela jakási velká vana (kontejner) a celý náklad se vysypal do míst našich her. Bylo velkým štěstím a náhodou, že tam nikdo z nás nebyl. Po zemi se válely velké kostky, podobné těm, ze kterých byla silnice, ale hodně těžkých. My děcka jsme s nimi ani nehnuhy. Potíže s nimi měli i dospělí. Chlapi si vykládali, že je to nějaká ruda, proto je to tak těžké. Až o hodně později jsem se dozvěděl, že to byly ingoty. Řidič jel do zatáčky relativně rychle a železný kontejner, uložený sice na dřevěné, ale okované korbě (železo na železo), se posunul, změnil těžiště a tak rozhodl o osudu našeho nejoblíbenějšího místa. Nechce se mně vůbec domýšlet, co by se stalo, když se nás tam hrávalo až patnáct děcek.

Výjezdy do okolí.

V této části povídání bych chtěl požádat starousedlíky, především ty starší, aby se se mnou vydali ve svých vzpomínkách, na putování po jednotlivých tratích starovičského katastru. Mají sice stejné názvy, ale jejich členitost a rozmanitost využití je nevratnou minulostí. Každý jistě ve své paměti najde nejen své oblíbené místo, ale i kamarádek a kamarádů. Za našeho mládí byly v okolí Staroviček „tři opěrné body“ sloužící k nepravidelnému setkávání omladiny, při zachování až posvátného respektu k významu těchto míst. Nebyla to místa her a skotačení, ale naopak zklidnění mysli. Nepamatuji, že bychom tuto nepanou zásadu někdy porušili.

Byla to kaplička ukrytá pod starými lipami, která stála u silnice směrem na Hustopeče, přibližně nad současným střediskem bývalého JZD. Druhým místem, asi 200 m za Starovičkami při silnici na Šakvice byl kříž, rovněž krytý nejen lipami, ale v zadní části různými keři. U tohoto místa jsem s popisem ale na rozpacích. Mělo totiž, ale již v mé dospělosti, pohnutý osud. Kaplička situo-

vaná směrem na Hustopeče musela ustoupit nově budované silnici, proto bylo snahou přesunout ji do tohoto prostoru. Kaplička byla sice stavěna, ale nikdy nebyla dokončena a zbývající torzo později odstraněno. Její osud jistě dokáže lépe popsat mnoho místních občanů (v roce 1973 jsem se přestěhoval do Hustopeč).

Třetím bodem, kterému jsme říkali u“ Křížku“, je stále na svém místě. Je to pomník stojící pod Novou horou. Rovněž byl ozdoben několika snad staletými lipami a v pozadí náletovým akátím, které vytvářelo dojem malého lesíku. Pro mne to bylo místo s romantickým nádechem.

Teprve při mém působení v tehdejší JZD, které vyžadovalo mimo jiné projíždění všech částí katastru, kde se pohybovala mechanizace, někdy dokonce v sobotu nebo i v neděli, jsem objevil doposud mnou nepoznané kouzlo těchto oáz klidu, ale i několika dalších. To kouzlo spočívalo v univerzálnosti jejich využití.

Myslím a jsem i přesvědčen, pokud mě nezradil tehdy můj zrak, že řada manželství a narozených dětí ve Strovičkách, vděčí svému zrodu právě těmto místům.

Ze svých záznamů nemohu opomenout popis výše uvedené fotografie domku, který nebyl v době jejího vzniku již dlouhodobě využíván. Mám pro to několik důvodů.

Stále ve všech dokladech, nebo i při povídání s kamarády, jsem uváděl, že můj rodný dům ve Starovičkách je č.p. 43, sídlo současné radnice. Je to trochu jinak. Správně bych měl uvádět, že jsem v tomto domku po narození bydlel nebo vyrůstal. Narodil jsem se v Brně v některé porodnici. Která to byla nevím, rodičů jsem se nikdy neptal. Když jim zemřela prvorozená dcera Mařenka (ani ne jednoletá,) bylo důvodné podezření, že její zdravotní problémy měly mimo jiné počátek při domácím porodu v Noslavě, odkud matka pocházela. Proto padla volba výběru místa mého narození na Brno, což mám potvrzeno po celý život v občanském průkazu. Takže já jsem nebyl prvorozeným dítětem rodičů, ale prvorozeným synem, což většina mých vrstevníků nevěděla a snad doposud neví..

Dalším důvodem zveřejnění je ukázka přímo chaotické, snad i běžné, vesnické výstavby. U vchodových dveří po pravé i levé straně jsou umístěna dvě a dvě špaletová okna. Mezi I. a II. světovou válkou je měla pravděpodobně většina domků ve Starovičkách. Dnes přežívají pouze na třech až čtyřech. Druhou nejrozšířenější variantou byla okna na vedlejším domku vlevo. Byla to již okna kastlová dvojdílná s ventilačkou nahoře. Několik málo, především opravených

domů v tomto období, mělo to nejmodernější, což byla trojdílná okna. Montovala se od padesátých let minulého století několik desítek let. Domky tohoto typu se lícily minimálně jednou až dvakrát ročně z jara nebo před hody. Způsob provedení byl u všech stejný. Horní část se natírala vápenným mlékem, podrovnávka byla modrá.

Třetí důvod zveřejnění je ryze technický. Mnohokrát jsem slyšel diskuzi, především mezi místními muži, v jakém stavebním stavu byla vozovka v době vstupu vojsk Varšavské smlouvy v roce 1968 na naše území. Tento snímek je datován tímto rokem a je na něm zřetelně vidět již položená betonová silnice bez krajnic a odboček na vedlejší komunikace. Bohužel z fotografie není zřejmé, zda se jedná o definitivní řešení, nebo zda přijde pokládka další vrstvy betonu. Doufám, že někteří čtenáři SZ pomohou rozlousknout tuto stavební hádanku. Možná i přiloženou fotografií.

Domky uvnitř první zatáčky ve směru od Hustopeč, (Šmaka J., Kadrny F., Kadrny R., Ovíška J.), byly více jak deset let vedeny v tzv. asanačním pásmu. Nesměly se opravovat. Jedinou možností bylo jejich zboření a posunutí do osy vedené od přední stěny domu Sedláčka St. po levý pilíř vrat domu Ovíška J. Toto provedení by znamenalo de facto jejich likvidaci (kromě domu Ovíška J.). To byl hlavní důvod proč rodiče v roce 1957 začali se stavbou domu na dnešní Zahradní ulici č. p. 228. Nakonec všechno dopadlo jinak, domy tam stojí dodnes. Nová silnice svým rozšířením a především narovnáním se přiblížila k uvedeným domkům přibližně o 3 až 4 m.

Narovnání druhé zatáčky u křižovatky na Šakvice a na Pánskou ulici bylo již radikálnější. Hospoda u Buchtů, později Jednoty, přišla o hodový plac a za své vzalo i několik sklepů, včetně obchodu a současného bydlení Drbole M. V tomto případě rozšíření vozovky a narovnání zatáčky znamenalo její posun směrem k Pánské ulici až o 6 m a v některých místech i více.

V minulém SZ popisuje paní Anička Haluzová velmi podrobně hodové zvyky, včetně několika fotografií z roku 1965. I já jsem byl již dávno rozhodnut v kontextu s mým předcházejícím textem, zveřejnit jednu fotografii s ironickým popisem: **O jakou krásu nás připravila nová silnice.** Nemohl jsem sehnat, ale jistě by se u někoho našla, fotografie celého placu před Buchtovou hospodou. Nám se dokonce nepodařilo sehnat citovaný parket z Křepic. Možná, že tehdy ani neexistoval. Při letošních hodech jsem seděl u „placu“ pod

párty stanem s rodinnými příslušníky a jednoduchým pozorováním zjistil jméno nejstaršího přítomného účastníka **Mezi letošními starovičskými hody a tímto snímkem je rozdíl pouhých 60 let.** K tomu, co se za tu dobu změnilo, není třeba komentáře..

Padělek.

S přibývajícím věkem, i když doposud předškolním, se rozšiřovalo mé zájmové teritorium. Nejdříve jsem se seznámil s naším Padělkem, který byl zásobárnou polních výpěstků pro celou rodinu. Pěstovalo se na něm, pokud jde o ovoce, snad všechno a byla zde ještě v jeho vrchní části vinnice. Stejně tak tomu bylo i se zeleninou. Našly se zde dokonce i oblíbené jahody a především v obci málo se vyskytující strom, což byla ryngla (Althanova renklóda). U zeleniny byl sortiment poměrně úzký, oproti tomu, co se dnes pěstuje na zahrádkách. Snad jen petržel a mrkev.

Kromě **Paděliku a Odměrky**, které ležely v těsném sousedství obce, vlastnili rodiče řadu dalších pozemků po celém katastru. Myslím si, že jsem se na všechny, ještě v předškolním věku, podíval z výšky selského vozu. Školky ještě neexistovaly, tak se děcka naložila na vůz, který se vybavil zvýšenými bočnicemi, oběma čely a jelo se. Vypadnout se nedalo. Když jsem stál, koukala mi přes bočnice jen hlava a to jsem se musel postavit na špičky. Po příjezdu na pole jsem si buď hrál opět na voze, nebo mně rodiče na zem rozprostřeli „cépatku“ (travnici, nůši), která byla takovou univerzální polní dekou. Cépatka měla v každém rohu masivní popruh, takže pokud byly v blízkosti nějaké stromy, dala se na ně přivázat a pak sloužila jako zavěšená postel. Mnohokrát jsem v ní takto spal.

Kopec.

Veškeré pozemky jsem při příjezdu na ně poznával a dokázal vyjmenovat. K většině z nich se vázala nějaká příhoda. Jednu velmi tragickou jsem již popsal. Nejvíce mně ale Kopec utkvěl v paměti (to už jsem chodil do školy) jako zelená, hodně dlouhá, až nekonečná mašle. Při každé vzpomínce na ni jsem měl po dobré náladě. Kopec měl výměru přes 0,6 ha, táhl se od hlavní silnice na Břeclav až Pod Nové hory. Nyní pozemek protíná dálnice. Rodiče buď na polovinu, nebo až dvě třetiny seli okurky. Jednou je zaseli od hlavní silnice, jindy od polní cesty z druhého konce. Dodrželi tak zásadu pravidelného střídání plodin. Pozemek byl pro jejich pěstování ideální. Nemusím vysvětlovat, co znamená, být po celé léto shrbený pod přímým sluncem a pořád dokola sbírat okurky. Sotva jsme dotáhli sběr na jeden konec, už jsme museli začínat znovu. Široko daleko nebyl žádný strom. Stín byl jedině pod vozem. Celý den jsem slyšel: dívej se na ty konce, je tam nejvíc květů a ty po nich šlapeš (také šmatleš), sbírej to pořádně, okurky nerví, ale uštipuj, kdo tě má pořád hlídat a sbírat to po tobě atd. Občas padl i nějaký mírný, motivující pohlevek.

Společný výprask s koňmi.

Druhá vzpomínka je o něco dramatičtější. Bylo to těsně po žních, otec ještě používal žebříňák, za který zapřáhnul dvoják pluh a jel na Kopec orat. Vzal mě sebou. Koně byli do páru, většinou „spřahával“ s koněm Václava Kynického. Pluh dvoják měl dvě kovová kola a za druhou radlicí ručku, pomocí které orač udržoval přímost brázdy a hlavně na úvratích vytáčel a naváděl pluh do nové brázdy. Když byl pluh dobře seřízen a půda nebyla moc udusaná, dalo se orat, aniž by se muselo pořádkem manipulovat s ručkou. Koně byli naučení držet brázdu tak, že by okruh zvládli i poslepu. Proto mně otec povolil několik okruhů absolvovat, ale vždy šel vedle mě pro případ, kdyby se něco stalo. Pak již pokračoval sám. Když měl již pomalu končit a před žebříňákem se otáčel na úvratí, koně se mu z ničeho nic splašili a absolutně mu odmítali poslušnost. Vzpínali se na zadní a zase naopak vyhazovali zadky, snažili se rozběhnout, nebo jak otec říkal, tancovali na místě. Když je částečně dostal pod kontrolu, vzal rychle bič a mlátil je po zadcích, až souboj úplně vzdali. Viděl jsem, jak měli pěnu u úst. Ale tím to ještě neskončilo. Stejným bičem jsem dostal několik ran přes zadek i já. Otec mně nikdy nevysvětlil proč a já se jej na to také nikdy nezeptal. Naskočila mně jelita a po nich boláky, ale matce jsem nic neřekl. Všimla si toho až později, náhodně, při nějakém koupání nebo převlékání a vyzvíдалa, jak jsem k tomu přišel. Už nevím, co jsem jí k tomu řekl.

Rodiče se před námi nikdy nehádali, nezažil jsem nikdy vyhocenou situaci, což nevylučuje, že se o nějakém problému nedohadovali, přeli. Matka veškeré problémy řešila s až stoickým klidem a nadhledem. Byla tím, kdo určoval chod rodiny, měla pro to některé předpoklady. Proto jsem si přes polootevřené dveře musel všimnout rozhovoru mezi matkou a otcem, na téma mých boláků, který jsem pouze sledoval. Otec stál před ní jako poslušný školáček a jen pokyvoval hlavou. Byl na něm vidět pocit lítosti. Neslyšel jsem, co mu říkala, ale přesto vím, co mu řekla. Ještě jednou to uděláš, tak já Tě spráskám tak, abys věděl, jak to bolí.

Vůbec si nevzpomínám, až na tento případ, že by mně otec nějak řezal, nebo někdy dal facku. Tehdy byla mezi rodiči zvláštní dělba povinností. Matka se starala o výchovu dětí a otec se měl starat o hospodářství. Ale většinou to fungovalo tak, a nejenom u nás, že matky se musely starat o obojí. Takže mohu směle prohlásit, že otec na mě nikdy ruku nepoložil (bič je něco jiného než ruka). Pak jsem na tuto příhodu úplně zapomněl. Když se mi jednou po mnoha letech vybavila a já si ji poznačil, byl otec dávno po smrti. Odpověď jsem si na otázku, proč se koně splašili tím, že jsem před nimi musel seskočit ze žebříňáku, nebo něco zakřičet. Impuls k jejich reakci vzešel asi ode mě, a proto jsem s koňmi dostal i já. Nebo projelo nějaké auto po blízké silnici?

Pokračování příště
(KaFr)

Stárci a stárky ze
Staroviček Vás
srdečně zvou na
Kateřinskou zábavu

V sobotu 24. 11. 2018

V KD ve Starovičkách

Začátek ve 20:00

K tanci a poslechu hraje

DH Zlatanka

Krojovani mají vstup

zdarma

Kulturní komise Starovičky a ZŠ
Starovičky pořádají 1. adventní neděli

2. prosince 2018

od 15:00 hod v kulturním domě

VÁNOČNÍ DÍLNY

+ Rozsvěcování vánočního

stromu

Program:

- ❖ 15:00-17:00 vlastní výroba vánoční dekorace - veškerý materiál zajištěn
- ❖ 17:00 vystoupení dětí ze ZŠ Starovičky
- ❖ 17:30 rozsvícení vánočního stromu
- ❖ Ochutnávka adventních dobrot - (štolky, záviny, vánočky, perníčky, cukroví, ...) - přineste prosím Vaše dobroty k ochutnání i s recepty

K zahřátí bude čaj a Vánoční punč

DIVADELNÍ OCHOTNICKÝ SPOLEK KADET STAROVIČKY SRDEČNĚ ZVE
NA PÁSMO ADVENTNÍCH A VÁNOČNÍCH ZVYKŮ A TRADIC POD NÁZVEM

Z ADVENTU DO VÁNOC

NEDELE 9.12. 2018 V 16.00 HOD. V KULTURNÍM DOMĚ VE STAROVIČKÁCH

PŘIJĎTE POSEDĚT A POBESDOVAT PŘI MALÉM OBČERSTVENÍ

VSTUPNÉ 50,- Kč - VÝTĚŽEK BUDE VĚNOVÁN MÍSTNÍ

ZŠ, MŠ A ÚSTAVU NARNIE V KLOBOUKÁCH

Obecní úřad

Foto: Z. Trněný

Farmářské odpoledne

Mladí hasiči ze Staroviček na návštěvě u profesionálních hasičů v Hustopečích

Kulturní komise Starovičky Vás a Vaše ratolesti zve
v sobotu dne 17. listopadu 2018 na
LAMPIONÁDU—ANEB NOC SVĚTEL

SRAZ JE V 17:00 U ŠKOLY VE STAROVIČKÁCH

PROGRAM:

- lampionový průvod od školy kolem parku, kulturního domu a Tálek na hřiště
- hromadné vypuštění létajících LAMPIONŮ PŘÁNÍ
- poté menší občerstvení s opečením špekáčků u táborového ohně
(Lampiony přání budou na místě k zakoupení za 30,-Kč/ks)

Teplý čaj, špekáčky, svařák a grog zajištěny

STAROVIČSKÝ ZPRAVODAJ Vydavatel: Obec Starovičky, Starovičky 43, PSČ 691 68. Zaevidováno pod ev. č.: MKČR E 20321.
E-mail: zpravodaj.starovicky@seznam.cz. Náklad 360 ks, výtisk je neprodejný. Za podepsané příspěvky odpovídá autor. Redakce si vyhrazuje právo příspěvky zkrátit a jazykově upravit, obdržené materiály neuveřejnit, důvody neuveřejnění nesdělovat. Termín další uzávěrky je 2. 12. 2018. Příspěvky zasílejte na e-mail: zpravodaj.starovicky@seznam.cz nebo do kanceláře OÚ Starovičky. Redakce: Iva Horáková (IH), Hana Kapustová (HK). Grafická úprava: Vlastimil Ovisek. Tisk: Tiskárna Brázda, www.tiskarnabrazda.cz. Na vydání tohoto čísla se autorsky podíleli: Vladimír Drbola (VD), Mgr. Dana Walterová (Wal), Petra Novotná (PN), Mgr. Ivana Bajková (Baj), Mgr. Lucie Šebestová (Šeb), Dominika Francová (Fra), Hana Harthová (HH), Ing. František Kadrnka (KaFr) a další podepsaní autoři příspěvků. Fotografie na titulní straně: Zdeněk Trněný.